

Anna Gavalda

Aș vrea
să mă aștepte
și pe mine
cineva

Anna Gavalda

Aș vrea să mă aștepte
și pe mine cineva

Traducere din limba franceză
de Raluca Baci

POLIROM
2006

Anna Gavalda, *Je voudrais que quelqu'un m'attende quelque part*

© 1999 by Anna Gavalda

All rights reserved.

© 2006, 2011 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-2515-4

ISBN PDF: 978-973-46-2516-1

ISBN print: 978-973-46-0499-9

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

ANNA GAVALDA, noul star al literaturii franceze, s-a născut pe 9 decembrie 1970 la Boulogne-Billancourt. În prezent, trăiește la sud-est de Paris, în orașelul Melun din Seine-et-Marne. Mărturisește că își petrece în fiecare dimineață câte trei ore scriind „pentru adulții care trebuie să fie treziți din somn“. În 1998, a câștigat trei premii întâi la trei mari concursuri de proză: Melun, Saint-Quentin și Issy-sur-les-Moulineaux. Un an mai târziu, îi apare volumul de povestiri *Aș vrea să mă aștepte și pe mine cineva*, ajuns acum la a douăsprezecea ediție, vândut în Franța în sute de mii de exemplare, tradus în treizeci și șase de limbi și distins cu Le Grand Prix RTL-Lire 2000. În februarie 2002 publică romanul *O iubeam*, uriaș succes de public (peste 250.000 de exemplare vândute în primele opt luni de la apariție), iar în 2004, *Împreună*, intrat imediat pe listele de bestselleruri din toată Europa. A mai publicat o carte pentru adolescenți, *35 de kilograme de speranță* (2002).

Anna Gavalda compune fiecare povestire din *Aș vrea să mă aștepte și pe mine cineva* astfel încât soarta fiecărui personaj să se decidă într-un unic moment crucial. În *Evenimentul zilei* agentul comercial Jean-Pierre nu află de consecințele catastrofale ale unui moment de neatenție decât a doua zi, din paginile ziarului *Le Figaro*. Personajul feminin central din *Catgut* își decide singur viitorul în cele câteva secunde urmând unui incident traumatic. Iar când străinul misterios din *Mici obiceiri de pe Saint-Germain* își verifică mesajele telefonice în timpul primei lor întâlniri, eroina hotărăște să întrerupă sec o foarte posibilă și promițătoare aventură amoroasă. Fiecare povestire este unică și proaspătă datorită abilității autoarei de a surprinde dragostea, dorința sau singurătatea condensate tocmai în aceste momente definitorii de maximă claritate, al căror impact trezește în cititor regretul că lectura s-a terminat atât de repede.

Mici obiceiuri de pe Saint-Germain

Saint-Germain-des-Prés!?!... Văd bine ce o să-mi spuneți: „Doamne, draga mea, dar se știe, Sagan a făcut asta înaintea ta și cât de bine!“

Știu.

Dar ce vreți... nu sunt sigură că toate astea mi s-ar fi întâmplat pe bulevardul Clichy. Asta-i viața.

Așa că abțineți-vă de la comentarii și ascultați-mă; ceva îmi spune că povestea asta chiar o să vă distreze.

De exemplu, vă plac istorioarele amuzante. Mai ales dacă vă tentează ideea unor seri promițătoare cu oamenii aceia care vă conving că sunt celibatari și un pic cam nefericiți.

Știu bine că vă plac la nebunie. De altfel, e normal, la urma urmei nu puteți citi romane din colecția Harlequin stând la o masă în Lipp sau Deux-Magots. Nu, evident că nu.

Prin urmare, am întâlnit azi-dimineață un tip pe bulevardul Saint-Germain.

Mergeam în sus pe bulevard, în timp ce el cobora. Amândoi ne aflam pe aceeași parte, cea mai elegantă.

L-am văzut venind încă de departe. Și nu știu prea bine de ce, poate din cauza mersului său nonșalant sau poate din pricina poalelor hainei care fâlfâiau cu un pas înaintea lui. Ca să n-o mai lungim, ajunsesem la douăzeci de metri de el și știam precis că n-o să-l ratez.

Și, într-adevăr, nu mi-a scăpat, pentru că, odată ajuns în dreptul meu, îl văd privindu-mă. Îi arunc un zâmbet șmecher, gen săgeata lui Cupidon, dar ceva mai cumișel.

Îmi zâmbește și el.

Și mergând, zâmbesc mai departe pentru că mă gândesc la *Unei trecătoare* a lui Baudelaire (odată cu Sagan cea pomenită adineaori, vă dați seama că nu duc lipsă de ceea ce se cheamă referințe literare!!!). Așa că merg mai încet, încercând să-mi amintesc versurile... *Înaltă și subțire, durere maiestuoasă...* după care mai era ceva... apoi... *fabuloasă și mândră, o femeie trecu prin fața mea...* iar la final... *O, tu, zadarnic dragă, o, tu care știi!*¹.

De fiecare dată versurile astea mă termină.

Și în tot acest timp, câtă inocență!, am simțit în spate (ca pe o săgeată, urmărirea continuă, nu!?), privirea acestui Sfânt Sebastian. Îmi încălzea minunat spatele, dar preferam mai degrabă să mor decât să mă întorc. S-ar fi pierdut toată poezia.

M-am oprit la marginea trotuarului urmărind atentă șirul de mașini ca să pot traversa în susul străzii Saints-Pères.

Precizare: o pariziancă adevărată aflată pe bulevardul Saint-Germain nu traversează niciodată pe unde ar trebui. O pariziancă get-beget pândește șirul de mașini și se aruncă direct printre ele, știind foarte bine că-și riscă pielea.

Să mori ca să poți vedea vitrina de la Paule Ka. Delicios.

Sunt pe punctul de a mă avânta, când o voce mă oprește. Nu vreau să vă zic „o voce caldă și virilă“ ca să vă impresionez, pentru că nu e cazul. Pur și simplu o voce.

— Pardon...

Mă întorc. Hm... cine e?... Tocmai cuceritul meu de adineaori.

Și să vă spun drept, din clipa aceea Baudelaire s-a dus naibii.

— Mă întrebam dacă ați vrea să luăm masa împreună astă-seară...

Mă gândesc „Vai, ce romantic...“, dar răspund:

— Nu e cam prea repede?

Răspunsul a venit pe nerăsuflăte, vă jur:

— De acord, e cam repede. Dar când v-am văzut depărtându-vă, mi-am zis: uite cea mai mare nebunie, întâlnesc o femeie pe stradă, îi zâmbesc, îmi zâmbeste, ne cuplăm și o luăm împreună pe calea pierzaniei... Da, e o tâmpenie, ba chiar mai mult, e chiar absurd.

— ...

— Deci ce ziceți de asta? Chiar vi se pare o tâmpenie tot ce v-am spus?

— Nu, nu, deloc.

Începeam să mă simt cam rău...

— Atunci?... Cum rămâne? Aici, astă-seară la nouă, chiar în locul ăsta?

Hei, vino-ți în fire, fato, dacă ar fi să iei masa cu toți tipii cărora le zâmbești, n-ai mai ieși niciodată din restaurant...

— Dați-mi un singur motiv să vă accept invitația.

— Un singur motiv... o, Doamne, e cam greu...

Îl privesc amuzată.

După care mă ia brusc de mână:

— Cred că am găsit un motiv destul de acceptabil...

Îmi trece mâna peste obrazul lui neras.

— Un singur motiv. Iată-l: spuneți da, ca să am și eu ocazia să mă rad... Din câte știu, arăt mult

mai bine când sunt ras. Sincer.

Și-mi dă drumul la braț.

— Da, zic.

— Splendid! Să traversăm împreună, vă rog, n-aș vrea să vă pierd tocmai acum.

De data asta eu îl urmăresc luând-o în celălalt sens, în timp ce el probabil mustăcește încântat, ca unul care tocmai a încheiat o afacere bună.

Sunt convinsă că e foarte mulțumit de el. Și are și de ce.

Un sfârșit de după-amiază cam agitat, trebuie să recunosc.

Ispititoarea ispitită are o problemă de ținută. Impermeabilul e de rigoare.

Puțin nervoasă, ca o debutantă care știe că i s-a stricat machiajul.

Puțin nervoasă, ca la începutul unei povești de dragoste.

Muncesc, răspund la telefon, trimit faxuri, termin o machetă pentru departamentul de grafică (stați, asta, forțată de împrejurări, de nevoie... O fată drăguță și plină de viață care trimite faxuri de pe Saint-Germain-des-Prés lucrează într-o editură, totul de nevoie...).

Ultimele falange ale degetelor mi-au înghețat, iar eu repet în minte ce mi s-a spus.

Respiră, fetiço, respiră...

La căderea nopții, bulevardul s-a liniștit, iar mașinile și-au aprins farurile.

Mesele din fața cafenelelor sunt mutate înăuntru, oamenii se așteaptă în piața din fața bisericii, alții fac coadă la Beaugregard ca să vadă ultimul film al lui Woody Allen.

Nu-i bine să ajung prima. Nu. Așa că voi întârzia puțin. Ar fi mai bine să nu-mi doresc câtuși de puțin să ajung.

Așa că deocamdată mă duc să beau ceva ca să mă dezmoțesc.

Dar nu la Deux-Magots, seara e cam aiurea, nu sunt decât americance grase pălăvrăgind în căutarea spiritului lui Simone de Beauvoir. Mă duc pe strada Saint-Benoît. Le Chiquito mi se pare o alegere foarte bună.

Cum deschid ușa, mă întâmpină: mirosul de bere amestecat cu cel de tutun, clinchetul jocurilor mecanice, hieratica patroană, cu părul ei vopsit și bluza transparentă prin care se vede un soutien imens, cu întărituri groase, nocturna de la Vincennes ca zgomot de fond, câțiva muncitori în salopetele lor pătate, care-și amână încă puțin clipa în care vor fi singuri sau cu nevasta, în sfârșit, niște bătrânei cu degetele îngălbenite și care enervează pe toată lumea vorbind despre chiria lor de 48 de franci. Adică fericirea.

Cei de la bar se întorc uneori și hohotesc între ei ca niște liceeni. În clipa asta picioarele mele calcă pe interval și par foarte lungi. Intervalul e destul de îngust, iar fusta mea e scurtă. Îi văd din spate aplecați unii spre alții, scuturându-se de răs.

Fumez o țigară suflând fumul undeva foarte departe în față. Mă uit în gol. Știu bine acum că Beautiful Day, cotate cu zece la unu, a învins în ultima linie dreaptă.

Îmi amintesc că am în geantă *Kennedy* și eu și mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să rămân acolo să citesc.

O porție de pastramă cu linte și o jumătate de pahar de vin roșu... Ce bine-ar fi...

Mă trezesc însă. Iată-vă acolo, în spatele meu, dorindu-vă iubirea (sau mai puțin? mai mult? nici măcar atât?) la fel de mult ca și mine și de aceea n-o să vă las pradă patroanei de la Chiquito. Ar fi mult prea crud.

Ies de acolo roșie la față și cu frigul biciuindu-mi picioarele.

Iată-l acolo, în colțul străzii Saints-Pères, mă așteaptă, mă vede, vine spre mine.

— Mi-a fost frică. Am crezut că n-o să veniți. Mi-am văzut fața într-o vitrină, mi-au plăcut obrajii mei curați, netezi, iar apoi mi s-a făcut frică.

— Îmi pare rău. Am așteptat rezultatul nocturnei de la Vincennes și am întârziat.

— Cine a câștigat?

— Jucați?

— Nu.

— Beautiful Day a câștigat.

— Bineînțeles, ar fi trebuit să știu asta, zâmbi el luându-mă de braț.

Am mers în tăcere până pe strada Saint-Jacques. Din când în când îmi arunca pe furiș câte o privire, părea că mă studiază deși știu că în momentul ăla se întreba mai degrabă dacă port colanți sau ciorapi.

Răbdare, stimabile, răbdare...

— Aș vrea să vă duc într-un loc care-mi place.

Cunosc deja genul... cu chelneri aparent relaxați, dar slugarnici, care-i zâmbesc cu un aer parșiv: „Bună seara, domnule (iat-o deci pe ultima... parcă-mi plăcea mai mult de bruneta de dinainte)... măsuța din spate, ca de obicei, nu-i așa?... mii de plecăciuni (...unde naiba le-o fi găsim pe toate pipițele astea?...). Doriți să vă lăsați hainele??? Foarte biiiine“.

Le agață pe stradă, măgarule.

Dar n-a fost să fie.

M-a lăsat s-o iau înainte, ținând de ușa unui băruleț unde se servesc vinuri, asta în timp ce un chelner plictisit ne-a întrebat dacă fumăm. Pentru început, cam asta a fost.

Ne-am agățat singuri hainele în cuier și, în fracțiunea de secundă în care mi-a zărit deschizătura decolteului, am știut foarte bine că nu regreta deloc mica tăietură pe care și-o făcuse sub bărbie când se bărbierise, pentru că îi tremurau mâinile.

Am băut un vin minunat în niște pahare groase, rotunde. Iar mâncarea a fost și ea pe măsură, pregătită cu grijă să nu strice aroma fină a băuturii.

O sticlă de vin Gevrey-Chambertin 1986, Côte de Nuits. Un mic Iisus în pantalonași de catifea.

Bărbatul din fața mea bea încruntându-se ușor.

Îl cunoșteam mai bine acum.

Poartă o bluză gri de cașmir cu guler răsfrânt. Un guler tocit, îndoit. Bluza e peticită în coate, iar în dreptul încheieturii se vede o mică ruptură. Poate cadoul de douăzeci de ani de la maică-sa... Femeia îi zice, surprinsă de mutra lui cam dezamăgită: „Hai, ia-l, o să vezi că n-o să-ți pară rău...” și-l îmbrățișează mângâindu-l pe spate.

O vestă foarte discretă, la prima vedere una obișnuită, de tweed, dar cu ochii mei de linx îmi dau seama imediat că e croită la comandă. Hainele de la Old England au etichete mai mari atunci când marfa iese direct din atelierele de pe boulevard des Capucines, iar eu văzusem eticheta vestei când s-a aplecat să ia șervetul de jos.

Șervet pe care îmi închipui că-l lăsase intenționat să cadă ca să se lămurească și în privința părților mele inferioare.

Îmi vorbește de multe, dar nimic despre el. Îi e destul de greu să continue povestea atunci când îmi trec întâmplător mâna pe gât. Mă întrebă: „Și dumneavoastră?”, dar nici eu nu zic nimic.

În timp ce așteptăm desertul, îi ating din greșeală glezna cu piciorul.

Își pune atunci mâna pe mâna mea, dar și-o retrage brusc în clipa în care vine șervetul.

Apoi spune ceva, dar nu-l aud pentru că vorbele lui nu fac nici un zgomot.

Suntem amândoi foarte tulburați.

Groznic. Tocmai i-a sunat telefonul.

Toate privirile celor din restaurant sunt fixate asupra lui în timp ce îl închide grăbit. Fără doar și poate, din cauza acestui telefon se pierde bunătațe de vin. Doar înghițituri grele pe gâturile iritate. Oamenii simt deodată că se sufocă, în timp ce degetele li se încleștează pe mânerul cuțitelor sau în

pliurile șervetelor scrobite.

Mizerabilele astea de mașinării, te lovești de ele peste tot, oriunde și oricând.

Ce mitocan.

E amețit. Brusca i se face prea cald în bluza de cașmir primită de la mămica lui.

Le face un semn din cap celorlalți, cerându-și cumva scuze. Se uită la mine cu umerii ușor căzuți.

— Îmi pare rău...

Încă mai zâmbește, dar pare mai puțin îndrăzneț.

Îi zic:

— Deocamdată nu-i chiar așa de grav. Nu suntem la cinema. Știi, într-o zi o să omor pe cineva.

Un bărbat sau o femeie care o să răspundă la telefon în timpul filmului. Iar când veți citi chestia asta la fapte diverse, veți ști că e vorba de mine...

— Da, o să știu.

— Citiți rubrica de fapte diverse?

— Nu. Dar o să-ncep dacă așa se pare că am șanse să dau de dumneavoastră.

Șerbetul a fost, cum să spun... absolut delicios.

Revenindu-și, minunatul meu prinț se așază lângă mine la cafea.

Atât de aproape încât de acum lucrurile sunt cât se poate de clare. Port ciorapi. Așa că a simțit agrafa cu care-i prind în sus, pe coapsă.

Simt, de asemenea, foarte clar că în clipa asta nici nu mai știe pe ce lume e.

Îmi dă la o parte părul și mă sărută pe ceafă în locul acela ușor adâncit.

Îmi șoptește că-i plac la nebunie bulevardul Saint-Germain, vinul de Burgundia și șerbetul de coacăze negre.

Îi sărut tăietura de sub bărbie. De când așteptam clipa asta...

Apoi cafelele, nota, bacșișul, hainele de la garderobă, în sfârșit, toate astea nu mai sunt decât detalii, detalii, detalii. Detalii care, desigur, încurcă.

În timp ce piepturile ne tresaltă frenetic.

Mă ajută să-mi îmbrac haina și atunci...

Până la urmă am toată admirația pentru mișcarea iscusită, de artist, jos pălăria, totul făcut foarte discret, aproape insesizabil, bine calculat și mai ales excelent executat: în timp ce-mi așază haina pe

umerii goi, catifelată și seducători, găsește momentul potrivit și unghiul perfect de unde să arunce o privire în buzunarul dinăuntru al hainei, scrutând rapid mesageria telefonului.

Mă trezesc. Dintr-odată.

Trădătorul.

Mârșavul.

Ce-ai făcut, nefericitule?!!

Unde ți-era mintea când umerii mei erau atât de rotunzi, atât de calzi, iar mâna ta atât de aproape!?

Ce afacere ți s-a părut mai importantă decât sânii mei care s-au dezvelit privirilor tale?

Ce te îndepărtează când vreau să te simt aproape?

Nu puteai să-ți verifici blestematul de telefon abia după ce făceam dragoste?

Îmi închei haina până la ultimul nasture.

În stradă mi-e frig, sunt obosită și mă doare stomacul. Îi cer să mă conducă până la prima stație de taxiuri.

E înnebunit.

Cheamă salvarea, băiete, asta să faci.

Dar nu. Rămâne stoic.

Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Gen „însoțesc o bună amică până la taxi, îi frec mâinile ca să i le încălzesc, în timp ce pălăvrăgim despre noaptea la Paris“.

Înainte să mă urc într-un Mercedes negru cu număr de Val-de-Marne, îmi zice:

— Dar... ne vom revedea, nu-i așa? Nici măcar nu știu unde locuiți... lăsați-mi orice, o adresă, un număr de telefon...

Rupe o bucată de hârtie din agendă și mâzgălește pe ea niște cifre.

— Poftiți. Primul număr e de la mine de-acasă, iar al doilea e de la telefonul mobil la care mă puteți găsi oricând...

Da, de asta deja m-am prins.

— Și mai ales, vă rog, nu ezitați, mă puteți suna oricând... O să aștept.

Îl rog pe șofer să mă lase mai sus, pe bulevard, simt nevoia să merg.

Lovesc cu piciorul în cutii de conserve invizibile.

Urăsc telefoanele mobile, îi urăsc pe Sagan, pe Baudelaire și pe toți șarlataniiăștia.

Îmi urăsc propriul orgoliu.

- [1.](#) Charles Baudelaire, *Unei trecătoare*, trad. de Al. Philippide, în *De ce te iubesc. Paradoxurile iubirii în poezia lumii*, Editura Humanitas, București, 2006.

Demo version limitation, this page not show up.

Acest bărbat și această femeie

Acest bărbat și această femeie se află într-o mașină străină. Această mașină a costat trei sute douăzeci de mii de franci și, lucru ciudat, bărbatul ezitase în fața concesionarului mai ales din cauza prețului asigurării auto.

Jiclorul drept merge prost. Asta-l enervează cumplit.

Luni o s-o pună pe secretară să-l sune pe Salomon. Se gândește o clipă la sânii micuți ai secretarei. Nu s-a culcat niciodată cu secretarele lui. E vulgar și în zilele noastre asta te poate costa mult. În orice caz, nu-și mai înșală nevasta, asta de când s-a distrat într-o zi cu Antoine Say, calculându-și fiecare pensiile alimentare în timpul unei partide de golf.

Se îndreaptă spre casa lor de la țară. Un corp de fermă cochet, aproape de Angers. Superb proporționat.

L-au luat pe nimica toată. În schimb, lucrările...

Lemnărie în toate camerele, un șemineu demontat și refăcut apoi piatră cu piatră, de care pur și simplu se îndrăgostiseră într-o prăvălie de obiecte de epocă a unui englez. La ferestre, draperii grele prinse cu șnururi. O bucătărie extrem de modernă, cu lavete din damasc și blaturi din marmură cenușie. Câte camere, atâtea băi, mobilă puțină, dar toată de epocă. Pe pereți, rame prea aurite și prea mari pentru gravurile de secol nouăsprezece, închipuind mai ales scene de vânătoare.

Toate astea miros cumva a parvenitism, dar din fericire nu-și dau seama.

Bărbatul e în ținută de weekend, cu pantaloni dintr-un tweed vechi și guler răsfrânt din cașmir, albastru deschis (cadou de la soție de ziua lui, când a împlinit cincizeci de ani). Pantofii sunt de la John Lobb, nu ar schimba firma pentru nimic în lume. Bineînțeles că șosetele sunt din fir ecosez, acoperindu-i toată pulpa piciorului. Nici nu se putea altfel. Evident.

Conduce destul de repede. E dus pe gânduri. La sosire o să se ducă să stea de vorbă cu paznicii despre proprietate, despre menaj, despre elagajul fagilor și braconaj... și nu suportă asta.

Nu suportă să vadă cum ceilalți fac mișto de el; căci așa fac ăștia doi care încep să lucreze vineri dimineața, abia târându-și picioarele, și asta numai pentru că stăpânii vor sosi în aceeași seară și trebuie să dea impresia că au mișcat și ei câte ceva.

Ar trebui să-i dea afară, dar deocamdată nu prea are timp să se ocupe de asta.

E obosit. Asociații îl scot din sărite, aproape că nu mai face dragoste cu soția, parbrizul s-a umplut de țânțari, iar jiclorul drept merge prost.

Pe soție o cheamă Mathilde. E frumoasă, dar pe față i se citesc toate frustrările vieții.

A știut întotdeauna când bărbatul a înșelat-o, iar acum știe că dacă nu o mai face, e doar o problemă de bani.

În mașină stă pe locul mortului și e întotdeauna foarte melancolică în timpul acestor interminabile dus-întorsuri din weekend.

Se gândește că n-a fost niciodată iubită, că n-a avut copii, se gândește la băiețelul paznicei, pe care-l cheamă Kevin, și care o să facă trei ani în ianuarie... Kevin, ce nume oribil. Dacă ar fi avut un copil, i-ar fi pus numele Pierre, după tatăl ei. Își amintește de scena aceea groaznică în care a adus vorba despre adopție... Dar se mai gândește și la taiorașul acela verde pe care l-a întrezărit deunăzi în vitrina de la Cerruti.

Ascultă Radio France. Sună bine: muzică clasică pe care te simți în măsură s-o apreciezi, muzică de diverse genuri și de pretutindeni care îți dă senzația că ești o persoană deschisă, *flash-uri* de informații atât de scurte, că nefericirea de-abia are timp să inunde habitaclul.

Tocmai au plătit taxa de pod. Nu au schimbat nici o vorbă până acum și sunt încă destul de departe.

Demo version limitation, this page not show up.

Ambre

M-am culcat cu mii de tipe și pe cele mai multe nu mi le mai aduc aminte.

Și nu-ți spun asta ca să fac pe șmecherul. La cât de bine am ajuns, cu toți biștăreii pe care îi câștig la greu, cu toți lingăii ăștia pe care-i am sub lăboanță, îți dai seama că nu prea mai am nevoie de nimic.

Spun asta pentru că e adevărul adevărat. Am treizeci și opt de ani și am uitat aproape tot în viață. E valabil pentru tipe, e valabil și pentru restul.

Mi s-a întâmplat să dau peste o revistă veche, una din alea cu care poți să te ștergi la fund, și să mă văd într-o fotografie cu o puicuță la braț.

Când citesc legenda și-mi dau seama că pe pipița-n cauză o cheamă Lætitia sau Sonia sau mai știu eu cum, mă mai uit o dată la fotografie ca să-mi spun: „A, da, bineînțeles, Sonia, brunețica aia de la vila Barclay, cu *piercing*-urile și parfumul ei de vanilie...”

Dar nu. Nu de asta îmi amintesc.

Îmi tot repet în minte ca tembelul „Sonia” și pun revista la loc, căutând o țigară.

Am treizeci și opt de ani și văd bine că viața mea se duce dracului, așa, încetul cu încetul. Cu un simplu bobârnac, săptămâni întregi se duc pe apa sâmbetei. Ba am să-ți spun chiar că, într-o zi, când auzeam vorbindu-se despre Războiul din Golf, m-am întors și am întrebat:

— Când a fost războiul din Golf?

— În '91, mi s-a spus, ca și când aș fi avut nevoie de *Quid* pentru o precizare... Dar adevărul e, paștele lui de adevăr, că n-am auzit niciodată vorbindu-se despre războiul ăsta.

La naiba cu el.

N-am văzut. N-am auzit. Acolo se află un an întreg care nu-mi mai folosește la nimic.

În 1991 nu eram acolo.

În 1991 eram sigur mult prea ocupat să-mi caut venele și nu mi-am dat seama că era război. Și chiar dacă mi-ai fi spus, puțin îmi păsa. Ți-am vorbit de Războiul din Golf fiindcă e cel mai bun exemplu.

Uit aproape tot.

Sonia, iartă-mă, dar chiar așa e. Nu-mi mai amintesc deloc de tine.

Pe urmă am întâlnit-o pe Ambre.

Numai să-i pronunț numele și mă simt bine.

Ambre.

Prima oară am văzut-o la studioul de înregistrări de pe strada Guillaume-Tell. Ne împotmoliserăm de vreo săptămână și toată lumea ne bătea la cap cu amenințări destul de urâte în privința banilor fiindcă eram în întârziere.

Nu se poate prevedea totul. Niciodată. De pildă, nu aveam de unde să știm că super-DJ-ul pe care l-am adus cu bani grei din State, doar ca să le facem pe plac boșilor Weston de la casa de discuri, o s-o facă lată.

— Oboseala și decalajul de fus orar nu i-au făcut deloc bine, a zis doctorul.

Firește că erau numai tâmpenii. Decalajul orar n-avea nici o treabă aici.

Tipul era pur și simplu lacom și asta cu atât mai rău pentru el. Avea mutra aia de idiot, cu tot contractul lui în care „le punea să danseze pe micuțele *frenchies*“...

A fost ceva groaznic. Nu mai avusesem liber de mai multe săptămâni și nici nu mai îndrăzneam să-mi pipăi fața pentru că aveam senzația că o să-mi crape pielea sau ceva de genul ăsta.

Și până la urmă nici de fumat nu mai puteam să fumez, mă durea prea tare gâtul.

De ceva vreme, Fred mă tot freca la cap cu o prietenă de-a soră-sii. O tipă fotograf, care voia să vină cu mine într-un turneu. *Freelance*, dar nu ca să-și vândă apoi fotografiile. Doar pentru ea.

— Știi ce, Fred, ia mai scutește-mă cu asta...

— Ia stai puțin, ce te doare pe tine dacă o aduc aici într-o seară?

— Nu-mi plac fotografiile, nici directorii artistici, nici jurnalistele, n-am nici un chef să se țină cineva după coada mea și nici să se holbeze careva la mine. Poți să pricepi atâta lucru, nu?

— Ei, la dracu', fii și tu *cool*, măcar pentru o seară, măcar două minute. Nici măcar n-o să fie nevoie să-i vorbești, iar dacă nu-ți convine, nici n-o s-o mai vezi. Fă asta pentru mine, ce naiba. Se vede că n-o cunoști pe soră-mea.

Adineaori îți spuneam că uit tot, dar de data asta, vezi tu, nu mai e valabil.

A intrat pe ușița din dreapta, cum te uiți la pupitrele de mixaj. Părea că-și cere scuze, mergând în vârful picioarelor, și avea un maiou alb cu bretele foarte fine. De unde eram eu, în spatele vitrinei, nu i-am văzut imediat chipul, dar când s-a așezat, i-am văzut sânii mici, pe care deja aș fi vrut să-i ating.

Mai târziu, mi-a zâmbit. Dar nu ca pipițele alea care zâmbesc fiindcă se bucură dacă mă uit la ele. Mi-a zâmbit, așa, doar ca să-mi facă plăcere. Și niciodată o înregistrare nu mi s-a părut mai lungă ca în ziua aceea.

Când am ieșit din cușca mea de sticlă, nu mai era acolo.

I-am spus lui Fred:

— E prietena soră-tii?

— Mda.

— Cum o cheamă?

— Ambre.

— A plecat?

— Nu știu.

— Rahat.

— Ce?

— Nimic.

S-a întors în ultima zi. Paul Ackermann organizase un mic chef la studio, „ca să-și sărbătorească viitorul disc de aur“, zicea tâmpitul. Tocmai ieșeam de la duș. Eram la bustul gol, mă ștergeam cu un prosop prea mare, când Fred ne-a făcut cunoștință.

Mi-a fost greu să găesc ceva de spus. Parcă aș fi avut cincisprezece ani și am lăsat prosopul să-mi atârne pe jos.

Mi-a zâmbit din nou, la fel ca prima oară.

Arătându-mi o chitară bas, m-a întrebat:

— E chitara dumneavoastră preferată?

Și nu știu dacă îmi venea s-o sărut pentru că habar n-avea sau fiindcă îmi vorbea cu „dumneavoastră“, în timp ce toată lumea îmi spunea „tu“, bătându-mă pe burtă.

De la președintele republicii și până la ultimul tăntălău, toți îmi spuneau „tu“, ca și cum am fi păscut vacile împreună.

Așa o cere situația.

— Da, i-am răspuns, e preferata mea.

Și mă uitam după ceva ca să pun pe mine.

Am vorbit puțin, dar cam greu, pentru că Ackermann chemase ziaristii, lucru de care mă și temeam.

M-a întrebat de turneu, iar eu îi răspundeam cu „da“ la tot ce zicea, privindu-i foarte discret sânii. Pe urmă mi-a spus la revedere, iar eu am început să-l caut peste tot pe Fred sau pe Ackermann sau pe primul venit, numai să-i sparg cuiva mutra, fiindcă mă simțeam de parcă eram pe punctul de a exploda.

Turneul presupunea o mulțime de întâlniri și aproape toate în afara Franței. Au fost două seri la Cigale și de aici totul devine confuz. Am fost în Belgia, Germania, Canada, Elveția, dar nu mă întrebam în ce ordine, n-aș mai ști să-ți spun.

În turneu sunt obosit. Cânt, fac muzică, încerc să rămân cât pot de *clean* și dorm în Pullman.

Chiar și dacă aș avea un cur din aur masiv, aș continua să bat drumurile cu cei din trupă într-un Pullman climatizat. În ziua în care ai să mă vezi că mă urc în avion fără ei și o să le strâng laba chiar înainte de a intra pe scenă, trebuie să-mi spui, pentru că asta înseamnă că n-o să mai am ce căuta aici și că e timpul să mă car în altă parte.

Ambre venise cu noi, dar n-am știut asta imediat.

Făcuse fotografii fără să ne dăm seama. Stătea cu fetele din cor. Le auzeam hlizindu-se uneori pe coridoarele hotelurilor când Jenny le dădea în cărți. Când o vedeam, ridicam capul și încercam să mă țin drept, dar în tot timpul ăsta nu m-am dus niciodată la ea.

Nu mai pot să amestec *job*-ul cu sexul, am îmbătrânit.

Ultima seară pica într-o duminică. Eram la Belfort fiindcă trebuia să încheiem în stil mare un concert special pentru a zecea aniversare *Eurock*.

M-am așezat lângă ea la masa festivă.

E vorba de o seară sacră pe care o respectăm și în care suntem doar între noi, mașiniștii, tehnicienii, muzicienii și toți cei care ne-au ajutat în timpul turneului. Nu e momentul să ne plictisim de moarte cu vreo starletă sau cu corespondenți din provincie, înțelegi... Nici măcar lui Ackermann nu i-ar trece prin cap să-l sune pe Fred pe celular ca să mai afle câte ceva ori să-l întrebe de numărul încasărilor.

Mai trebuie spus însă că, în general, asta nu dă prea bine când vine vorba de imaginea noastră.

Între noi o numim seara de prins muște și asta spune tot.

Tone de stres care dispar, satisfacția muncii terminate, lucrurile bine aranjate și impresarul meu care îmi zâmbește pentru prima dată după luni de zile, totul e prea bine așa, dintr-odată, și se poate duce de râpă la fel de repede.

La început am încercat s-o iau la vrăjeală pe Ambre, dar când mi-am dat seama că eram prea dus ca să o sărut ca la carte, am lăsat totul baltă.

N-a lăsat să se vadă nimic, dar știu că a înțeles situația.

La un moment dat, când eram în buda restaurantului, i-am pronunțat rar numele în fața oglinzii de

deasupra chiuvetelor, dar în loc să respir adânc și să-mi clătesc gura cu apă rece, ca să pot să-i spun în față: „Când te privesc, mi se strânge stomacul ca în fața a zece mii de oameni, te rog, oprește-te și ia-mă în brațe...“, ei bine, nu, în loc să fac asta, m-am întors și mi-am cumpărat marijuana de două mii de la un dealer.

Lunile au trecut, albumul a ieșit... n-o să-ți spun mai mult, a fost o perioadă pe care am suportat-o din ce în ce mai greu: mai ales când nu ajungeam să rămân singur cu problemele mele inutile și cu muzica.

Până la urmă tot Fred a fost acela care a venit la mine cu Vmax-ul lui ca să mă ducă din nou aproape de ea.

Voia să ne arate ce făcuse în turneu.

Eram O.K. Eram bucuros să le reîntâlnesc pe Francesca, Vickie și Nath, care cântau *live* cu mine. Toate însă voiau să plece. Francesca voia un album singură și i-am promis în genunchi, încă o dată, că o să-i compun niște chestii de neuitat.

Apartamentul ei era foarte mic și ne călcam pe picioare. Am băut un fel de tequila trandafirică pe care ne-o pregătise vecinul de palier. Era un argentinian de cel puțin doi metri, zâmbea tot timpul.

Am rămas mască văzându-i tatuajele.

M-am ridicat. Știam că Ambre era în bucătărie. Mi-a zis:

— Vii să mă ajuți?

I-am spus că nu.

M-a întrebat:

— Vrei să-mi vezi fotografiile?

Aveam în continuare chef să-i zic nu, dar până la urmă i-am răspuns:

— Mda, mi-ar plăcea.

S-a dus la ea în cameră. Când s-a întors, a închis ușa cu cheia și a dat jos cu brațul tot ce era pe masă. Platourile de aluminiu au făcut zgomot, nu glumă.

Apoi și-a întins frumos mapa cu fotografii, după care s-a așezat în fața mea.

Am deschis-o și n-am văzut altceva decât mâinile mele. Sute de poze în alb și negru care nu arătau decât mâinile mele.

Mâinile mele pe corzile chitarei, mâinile mele în jurul microfonului, mâinile mele pe lângă corp, mâinile mele mângâind mulțimea, mâinile mele strângând alte mâini în culise, mâinile mele ținând o țigară, mâinile mele atingându-mi fața, mâinile mele semnând autografe, mâinile mele care implorau,

măinile mele care trimiteau săruturi, măinile mele care se ciupeau.

Măini mari și slăbănoage, cu niște vene ca niște râulețe.

Ambre învârtea în mână o fiolă. O sparse în zeci de cioburi.

— Asta-i tot? i-am zis.

Pentru prima dată am privit-o în ochi mai mult de o secundă.

— Ești dezamăgit?

— Nu-mi dau seama.

— Ți-am surprins măinile pentru că e singurul lucru curat din tine.

— Crezi?

A încuviințat din cap și i-am simțit parfumul părului.

— Și inima?

Mi-a zâmbit aplecându-se peste masă.

— Vrei să spui că nici ea nu e murdară? mi-a răspuns ea cu un aer de îndoială.

Se auzeau râsete și mici lovituri în ușă. Am recunoscut vocea lui Luis care răcnea: „*avem nevoie de cuburi de gheață!*“

Am zis:

— Trebuie să...

Aveai impresia că mai aveau puțin și spărgeau ușa cu prostiile lor.

Și-a pus atunci măinile peste ale mele și s-a uitat la ele ca și cum le-ar fi văzut pentru întâia dată.

— O s-o facem și pe asta.

Permisie

De fiecare dată când fac ceva, mă gândesc la frate-meu și, de fiecare dată când mă gândesc la el, îmi dau seama că ar fi făcut lucrurile mai bine decât mine.

Iar treaba asta ține de douăzeci și trei de ani.

Nu se poate spune că mă deranjează, în nici un caz, mă face doar lucid.

Acum, de exemplu, sunt în trenul roșu cu numărul 1458 care vine de la Nancy. Sunt pentru prima dată în permisie după trei luni.

Așa, carevasăzică, fac armata ca simplu soldat, în timp ce frate-meu și-a luat toate gradele, a mâncat întotdeauna la masa ofițerilor și a venit acasă în fiecare weekend. Dar hai să trecem peste asta.

Să ne întoarcem la tren. Când ajung la locul meu (pe care mi l-am rezervat cu fața în direcția de mers), găsesc așezată acolo o femeie cu un întreg calabalâc de broderie întins pe genunchi. Nu îndrăznesc să-i zic nimic. Mă așez în fața ei, după ce mi-am aruncat în plasa de bagaje ranița enormă de pânză groasă. În compartiment mai e și o fată destul de drăguță care citește un roman despre furnici. Are un coș în colțul buzei. Păcat, altfel era pasabilă.

M-am dus să-mi iau un sandvici din vagonul restaurant.

Dar iată cum s-ar fi petrecut lucrurile dacă frate-meu era în locul meu: i-ar fi zâmbit șarmant femeii, arătându-i biletul, îmi cer scuze, doamnă, probabil greșesc, dar mi se pare că... Și femeia s-ar fi scuzat de zor, îndesându-și rușinata toate ațele în săculeț și ridicându-se apoi grăbită.

Cât despre sandvici, i-ar fi făcut scandal tipului, reproșându-i că la 28 de franci ar fi putut, totuși, să-i pună o felie de șuncă ceva mai groasă, iar chelnerul, cu gulerul lui negru, ridicol, i-ar fi schimbat-o pe loc. Știu sigur fiindcă l-am văzut deja făcând chestii de genul ăsta.

Cu fata ar fi fost încă și mai șmecher. Ar fi privit-o în așa fel încât și-ar fi dat repede seama că e interesat de persoana ei.

Dar totodată ar fi știut și că îi văzuse furunculul. Și atunci i-ar fi fost greu să se mai concentreze asupra furnicilor și nici n-ar mai fi făcut atâta pe fițoasa.

Asta, bineînțeles, dacă ar fi avut chef s-o bage în seamă.

Fiindcă în orice caz, subofițerii merg la clasa întâi, iar la clasa întâi nu scrie pe nicăieri că fetele ar avea coșuri.

Cât despre mine, n-aveam de unde să știu dacă domnișorica asta era sau nu sensibilă la farmecul soldătesc sau la mutra mea prăbușită, având în vedere că am adormit aproape imediat. Ne treziseră

și-n dimineața asta de la patru ca să ne pună să executăm o manevră nenorocită.

Marc, frate-meu, și-a făcut stagiul după trei ani de pregătire și înainte să înceapă școala de ingineri. Avea douăzeci de ani.

Eu o fac după doi ani de premilitară și înainte să-ncep să-mi caut de muncă în electronică. Am douăzeci și trei de ani.

De altfel, mâine e ziua mea. Maică-mea a insistat să vin acasă. Nu-mi prea plac aniversările, suntem mari de-acum. Dar, în fine, mă duc pentru ea.

E singură, de când taică-meu s-a încurcat cu vecina la aniversarea a nouăsprezece ani de la căsătorie. Simbolic, se poate spune că a fost o fază tare.

Mi-e greu să pricep de ce nu și-a găsit și ea pe cineva. Ar fi putut, ba chiar încă ar mai putea, dar... nu știu. Am vorbit o singură dată cu Marc despre asta și amândoi am ajuns la concluzia că îi e frică. Nu mai vrea să riște să fie părăsită din nou. La un moment dat, o tot frecam la cap să se înscrie la o treabă din aia cu întâlniri aranjate, dar n-a acceptat niciodată.

De atunci a adunat de pe drumuri doi câini și o pisică, așa că-ți închipui... cu o asemenea menajerie, ce să mai, e aproape imposibil să-și mai găsească un tip ca lumea.

Locuim în Essonne, în apropiere de Corbeil, într-o căsuță-pavilion de pe Nationale 7. E O.K., e liniște.

Frater-meu însă nu-i spune niciodată așa, ci casă. I se pare că pavilion sună aiurea.

De asemenea, n-o să se obișnuiască niciodată cu ideea că nu s-a născut la Paris.

Paris. Numai asta are în gușă. Cred că ziua cea mai frumoasă din viața lui a fost aceea în care și-a luat prima cartelă portocalie pe cinci zone. Pentru mine, Paris sau Corbeil, tot un drac.

Una dintre puținele chestii pe care le-am reținut din școală a fost teoria unui mare filosof antic care spunea că important nu e locul în care te afli, ci starea de spirit pe care o ai.

Îmi amintesc că-i scrisese asta unui prieten îndurerat care voia să călătorească. Înțeleptul îi spunea *grosso modo* că nu merită osteneala, având în vedere că omul și-ar fi cărat mai departe după el toată povara sufletească. Ziua în care proful ne-a povestit asta mi-a schimbat toată viața.

E unul dintre motivele pentru care am ales o meserie care presupune muncă manuală.

Prefer ca mâinile mele să gândească pentru mine. E mai simplu așa.

În armată cunoști o grămadă de cretini. Trăiesc lângă tipi care nici nu visam că există. Dorm cu ei, halesc cu ei, fac pe măscăriciul, iar câteodată chiar joc cărți cu ei, și totuși totul mă scârbește la oamenii ăștia. Și nu se pune aici problema vreunui snobism, tipii ăștia nu au pur și simplu nimic. Nu mă refer la sensibilitate, nu, ar fi de-a dreptul jignitor pentru ei, ci doar la a valora ceva, cât de puțin.

Îmi dau seama că nu explic lucrurile îndeajuns de bine, dar știu ce spun, dacă îl iei pe unul dintre tipii ăștia și îl pui într-o balanță o să obții greutatea lui, firește, deși în realitate el nu cântărește absolut nimic...

Nu e nimic în ei pe care să-l poți socoti drept materie. La fel ca în cazul fantomelor, poți să-ți strecuri brațul prin corpul lor, dar nu atingi decât un vid zgomotos. Dar ei îți vor spune că dacă faci asta, riști s-o iei pe coajă. Of, of.

La început aveam insomnii din cauza tuturor acestor gesturi și a vorbelor lor de necrezut, dar acum m-am obișnuit. Se spune că armata te face bărbat, dar pe mine m-a făcut mai pesimist decât înainte.

Nu prea cred în Dumnezeu sau într-o Mare Chestie Superioară pentru că nu se poate să existe cineva care să fi creat cu bună-știință tot ce văd în fiecare zi la cazarma de la Nancy-Bellefond.

E ceva cam ciudat, dar îmi dau seama că mă gândesc mai mult atunci când sunt în tren sau în autobuz... Poate că până la urmă a avut și armata părțile ei bune...

Când ajung la Gara de Est, sper întotdeauna în taină că o să mă aștepte cineva. E o tâmpenie. Știu bine că maică-mea e la serviciu la ora aia și că Marc nu e genul care să traverseze întreaga periferie doar ca să-mi care mie bagajul, dar am întotdeauna speranța asta prostească.

Nu m-am înșelat nici de data asta, dar am mai aruncat o ultimă privire în jur înainte de a coborî scările rulante, în cazul în care ar fi totuși cineva... și coborând ca de fiecare dată scările, bagajul mi se pare tot mai greu.

Aș vrea să mă aștepte și pe mine cineva... N-ar fi chiar așa de greu.

În fine, e timpul să mă duc acasă și să pun de o băută cu Marco pentru că mă tem că la ora asta gândesc prea mult și o să-mi crape capul. Deocamdată o să mă încălzesc puțin pe peron. Știu că nu e voie, dar să vină careva să se ia de mine și-o să-i dau cu livretul peste bot.

Sunt în slujba Păcii, domnule! M-am trezit la patru dimineața pentru Franța, doamnă.

Și totuși, să nu fie nimeni la gara din Corbeil... asta-i și mai trist. Poate au uitat că vin astă-seară...

O să merg pe jos. M-am săturat până peste cap de transportul în comun. Cred că m-am săturat de toate chestiile în comun.

Mă întâlnesc cu tipii din cartier cu care am fost la școală. Nu se înghesuie nici unul să dea mâna cu mine, uniforma, desigur, le inspiră teamă.

Mă opresc la cafeneaua din colțul străzii. Dacă mi-aș fi petrecut mai puțin timp pe-aici, poate că nu riscam să ajung cât pe ce să fiu exmatriculat în șase luni. Pe vremuri mă găseai mai tot timpul pe la

jocurile mecanice, nu prea stăteau pe la școală... Așteptam până se cărau toți fraierii care se plictiseau de moarte înghițind o zi întreagă prostiile profilor și le vindeam partidele mele gratuite. Era o afacere bună pentru ei: plăteau la jumătate de preț și în același timp puteau să-și înscrie inițialele pe panoul de onoare.

Toată lumea era mulțumită, iar eu îmi cumpăram primele mele pachete de țigări. Pot să jur că în momentele alea mă credeam rege. Regele tâmpiților.

Patronul îmi zice:

— Și? Tot în armată?

— Mda.

— Păi asta-i bine!

— Mda...

— Vino la mine într-o seară după ce închid ca să stăm de vorbă... trebuie să-ți spun că pe vremea când eram în Legiune era cu totul și cu totul altceva... Nu ne-ar fi lăsat niciodată să ieșim așa pentru nimic în lume... pot să jur.

Și s-a îndreptat spre teighea refăcându-și războiul din amintiri aburite.

Legiunea...

Sunt obosit. M-am săturat de ranița asta care-mi rupe umărul și de bulevardul ăsta care nu se mai termină. Când ajung acasă, poarta e încuiată. Fir-ar să fie, asta-i culmea. Și-mi vine să mă smiorcăi acolo.

Sunt în picioare de la patru dimineața, tocmai am traversat o jumătate de țară în împuțiciunile alea de vagoane, așa că ar cam fi vremea să mă lăsați naibii în pace, nu credeți?

Câinii mă așteptau. Între Bozo, care urlă de bucurie, și Micmac, care sare de trei metri, simt că e sărbătoare. Asta da primire!

Îmi arunc ranița peste gard și escaladez zidul ca pe vremea când mă furișam de-acasă cu bicicleta. Cei doi câini sar pe mine și pentru prima dată de săptămâni întregi mă simt mai bine. Vezi, se poate spune că mai există pe pământul ăsta ființe care mă iubesc și mă așteaptă. Veniți aici, drăgălașilor. O, da, ești frumos, frumos...

În casă e întuneric.

Îmi așez ranița pe preș, la picioare, o deschid și încep să caut cheile, care sunt tocmai la fund, sub tonele de șosete murdare.

Câinii mi-o iau înainte în timp ce încerc să aprind lumina în hol... și nimic.

Fir-ar al drrracu'. Rahat.

Și-n momentul ăla îl aud pe măgarul de Marc zicând:

— Ai putea să vorbești mai frumos de față cu musafirii.

E tot întuneric. Îi răspund:

— Ce tâmpenii îndrugi tu acolo?

— Chiar că ești mitocan, ce să mai. Ți-am spus bine să nu mai vorbești urât. Aici nu ești la cazarma din Bădărănești, așa că ai grijă cum vorbești, altfel nu-ți mai aprind nici o lumină.

Și aprinde.

Numai asta mai lipsea. Toți prietenii și familia mea sunt acolo în hol, cu câte un pahar în mână, gata să-mi cânte „Mulți ani trăiască“ pe sub ghirlandele de flori.

Maică-mea îmi zice:

— Dar lasă-ți bagajul, puiule.

Și îmi aduce un pahar.

E prima dată când am parte de o asemenea surpriză. Nu cred că sunt prea simpatic cu mutra mea total aiurită.

Dau mâna cu toată lumea și-mi sărut bunica și mătușile.

Când ajung la Marc, vreau să-i trag o scatoalcă, dar văd că e cu o fată. O ține de talie. Iar eu, de la prima privire, știu deja că m-am îndrăgostit de ea.

Îi dau un pumn ușor în umăr și îl întreb arătându-i-o:

— E cadoul pentru mine?

— Nici să nu te gândești, fraiere, îmi răspunde el.

Mă mai uit o dată la ea. Și simt în mine ceva care îmi arde măruntaiele. Mi-e rău și ea e frumoasă.

— N-o recunoști?

— Nu.

— Dar cum se poate, e Marie, prietena Rebeccăi.

— ???

Iar ea îmi spune:

— Am fost împreună în tabără. La Glénans, nu-ți mai amintești?

— Nu, îmi pare rău.

Dau din cap și plec de lângă ei. Mă duc să-mi torn ceva de băut.

Mai întrebi dacă îmi amintesc. Lecțiile de navigație, încă mai am coșmaruri din cauza lor. Frate-meu întotdeauna primul, deșteptu' lu' pește, bronzat, musculos, mereu în largul lui. Citise toată noaptea cartea de instrucțiuni și înghițise totul dintr-un foc. Frate-meu care făcea acrobații la trapez și care urla când îl împrășcau valurile. Frate-meu care nu ducea niciodată lipsă de sare în organism.

Toate fetele astea cu ochii holbați și cu sâni micuți, care nu se gândeau decât la petrecerea din ultima seară.

Toate fetele astea care își scriau adresa cu carioca pe brațul vreunui tip în mașină, în timp ce el se prefăcea că doarme. Și cele care plâneau în fața părinților în timp ce-l vedeau depărtându-se.

Și eu... Eu care aveam rău de mare.

Mi-o aduc bine aminte pe Marie. Într-o seară le povestea celorlalte fete că a surprins un cuplu de îndrăgostiți giugiulindu-se pe plajă și că a auzit cum făcea slipul tipei când a cedat.

— Și cum făcea? am întrebat-o eu, ca s-o fac să se simtă prost.

Iar ea, uitându-se fix în ochii mei, și-a prins cu degetele chilotul prin rochie, l-a întins și i-a dat drumul.

Clac.

— Așa, mi-a răspuns, privindu-mă în continuare.

Aveam unsprezece ani.

Marie.

Mă mai întrebi dacă-mi aduc aminte. Clac.

Cu cât seara înainta, cu atât mai puțin voiam să vorbesc despre armată. Cu cât mă uitam mai puțin la ea, cu atât mai mult voiam s-o ating.

Beam prea mult. Mama mi-a aruncat o privire muștrătoare. M-am dus în grădină cu vreo doi, trei prieteni de la premilitară. Vorbeam despre casele pe care voiam să le închiriem și despre mașinile pe care n-o să ni le putem cumpăra niciodată. Michaël își instalase un supersistem audio într-a lui.

Aproape zece mii de lovele ca să ascuți ca lumea techno...

M-am așezat pe banca de fier. Cea pe care mama mă roagă în fiecare an s-o vopsesc. Spune că îi amintește de grădina de la Tuileries.

Fumam o țigară uitându-mă la stele. Nu prea le cunosc. Le caut de câte ori am ocazia.

Din păcate, nu cunosc decât patru.

Încă o chestie din cartea de la Glénans pe care n-am ținut-o minte.

Am văzut-o venind de departe. Îmi zâmbea. Iar eu îi priveam dinții și forma cerceilor.

Așezându-se lângă mine, m-a întrebat:

— Se poate?

N-am răspuns nimic pentru că simțeam din nou acea răscolire puternică.

— E adevărat că nu-ți mai aduci aminte de mine?

— Nu.

— Deci îți amintești?

— Da.

— Ce anume?

— Îmi amintesc că aveai zece ani și măsurai 1,29, că aveai 26 de kile și avusesseși oreion cu un an în urmă, îmi amintesc de vizita medicală. Îmi amintesc că locuiai la Choisy-le-Roi și că pe vremea aceea m-ar fi costat 42 de franci să vin cu trenul să te văd. Îmi amintesc că pe mama ta o cheamă Catherine și pe tatăl tău, Jacques. Îmi amintesc că aveai o țestoasă de apă pe care o chema Candy și că prietena ta cea mai bună avea un porcușor de Guineea pe care îl chema Anthony. Îmi aduc aminte că aveai un costum de baie verde cu stelute albe și că mama ta îți făcuse un halat cu numele tău brodat pe dedesubt. Și-mi mai aduc aminte că într-o dimineață ai plâns pentru că nu primiseși și tu scrisori. Și că în seara petrecerii îți lipiseși paiete pe obraji și că tu și Rebecca ați dat un adevărat spectacol pe muzica din *Grease*...

— Maaaamăăă, nu-mi vine să cred ce memorie ai!!!

Când râde e și mai frumoasă. Se lasă pe spate. Își trece palmele peste brațe ca să și le încălzească.

— Poftim, îi spun, scoțându-mi puloverul meu gros.

— Mulțumesc... dar tu? N-o să-ți fie frig?

— Nu, nu-ți face griji.

Mă privește cumva altfel. Orice fată ar fi înțeleș ce a înțeleș și ea în momentul acela.

— Și ce altceva îți mai amintești?

— Îmi aduc aminte că mi-ai spus într-o seară, în fața hangarului Optimiştilor, că ai impresia că frate-meu e un îngâmfat.

— Da, chiar așa a fost, iar tu ai zis că nu-i adevărat.

— Pentru că așa și e. Marc face o mulțime de lucruri cu ușurință, dar nu se dă mare cu asta. Pur și simplu le face.

— Întotdeauna i-ai luat apărarea.

— Păi, doar e frate-meu. Și apoi se pare că nici tu nu-i mai găsești acum chiar atât de multe defecte, nu-i așa?

S-a ridicat și m-a întrebat dacă poate să păstreze puloverul.

I-am zâmbit și eu. În ciuda mocirlei și a mizeriei în care mă zbăteam, mă simțeam mai fericit ca niciodată.

Mama s-a apropiat de mine când încă mai zâmbeam de unul singur ca un mare nătărău. Mi-a spus că se duce să doarmă la bunică-mea, că fetele trebuiau să doarmă la unu, iar băieții la doi...

— Of, mamă, nu mai suntem puști, mai lasă-ne...

— Și să nu uiți să verifici dacă sunt câinii înăuntru înainte să încui și să...

— Mamă, știi ce...

— Ba dă-mi voie să-mi fac griji, ați băut ca spartii, iar tu ești dus cu totul...

— Știi, în cazul ăsta nu se spune dus, se spune „plecat“. Înțelegi, sunt plecat...

S-a îndepărtat ridicând din umeri.

— Măcar pune-ți ceva pe tine, o să mori de frig.

Am fumat încă trei țigări, mai mult ca să-mi las ceva timp de gândire, după care m-am dus să-l caut pe Marc.

— Ei...

— Ce e?

— Marie...

— Ce-i cu ea?

— Lasă-mi-o mie.

— Nu.

— Îți sparg fața.

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă ai băut prea mult și pentru că luni am nevoie la serviciu de nutrișoara mea de înger.

— Pentru ce?

— Am de prezentat o lucrare despre incidența fluidelor într-un perimetru dat.

— A, da?

— Păi da.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce.

— Dar Marie?

— Marie? E a mea.

— Nu fi prea sigur de asta.

— Ce vrei să spui?

— Păi... e ca un fel de al șaselea simț al artileristului.

— Simț pe naiba.

— Știi, sunt terminat, nu reușesc să fac nimic. Asta e, sunt un dobitoc, ce să mai... Așa că găsește și tu o soluție, măcar pentru seara asta, O.K.?

— O să mă gândesc...

— Dar grăbește-te puțin, mai încolo o să fiu prea terminat.

- La fotbal...
- Poftim?
- O s-o jucăm la fotbal de masă.
- Nu prea e frumos.
- Dar asta o să rămână între noi, domnule gentleman-de-doi-bani-care-încearcă-să-agațe-tipele-altora.
- Bine. Când?
- Chiar acum. La subsol.
- Acum?
- *Yes, sir.*
- Vin imediat, să-mi fac doar o ceașcă de cafea.
- Fă-mi și mie, te rog...
- Sigur, o să fac și pipi în ea.
- Militar cretin.
- Du-te să-ți faci încălzirea.
- Și tu du-te să-i spui adio.
- Mă pupi.
- Nu-i nimic, lasă, o s-o consolez eu.
- Asta s-o crezi tu.

Ne-am băut cafelele fierbinți deasupra chiuvetei. Marc a coborât primul. Între timp, mi-am strecurat ambele mâini în pachetul cu făină. Mă gândeam la mama când ne făcea șnițele.

Aveam nevoie să fac pipi, nasol. Să te abții, cu două escalopuri *cordons-bleus* în tine, nu-i tocmai practic...

Înainte de a coborî am căutat-o cu privirea ca să prind curaj, pentru că oi fi eu tare de tot la pinball, dar la fotbal de masă sunt ca o umbră a lui frate-meu.

Am jucat ca o cizmă. Făina, în loc să împiedice mâinile să-mi transpire, mi se strângea ca niște brobonele albe în vârful degetelor.

Pe lângă asta, Marie și ceilalți au coborât și ei când eram la 6, iar din clipa aceea am slăbit jocul. O simțeam cum se mișcă în spatele meu în timp ce mâinile îmi alunecau pe mânere. Îi simțeam și parfumul, așa că am uitat cu totul de atacanți. Îi auzeam vocea și încasam gol după gol.

Când frate-meu a pus cursorul pe zece de partea lui, am putut în sfârșit să-mi șterg mâinile pe coapse. Blugii mi se făcuseră albi.

Marc s-a uitat la mine cu un aer de ticălos sincer dezolat.

Frumoasă aniversare, m-am gândit.

Fetele au zis apoi că vor să se culce și ne-au cerut să le arătăm camera. Le-am spus că eu o să dorm pe canapeaua din salon ca să pot termina în liniște ce mai era pe fundul sticlelor, fără să mă deranjeze careva.

Marie s-a uitat la mine. M-am gândit că dacă în momentul acela ar fi avut 1,29 și ar fi cântărit 26 de kile, aș fi putut s-o ascund în haina mea și s-o iau cu mine peste tot.

În casă s-a făcut apoi liniște. Luminile se stinseră una câte una și nu se mai auzea decât câte cineva tușind pe ici, pe colo.

Mi-am închipuit că Marc și amicii lui erau destul de idioți ca să bată la ușa fetelor.

Am fluierat după câini și am încuiat ușa de la intrare.

Nu reușeam să adorm. Bineînțeles.

Fumam o țigară pe întuneric. În cameră nu se vedea nimic altceva decât un punctuleț roșu care se mișca din când în când. Pe urmă am auzit un zgomot. Ca de hârtie mototolită. Prima dată am crezut că e unul din câini, care făcea vreo năzbâtie.

I-am strigat:

— Bozo?... Micmac?...

Nici un răspuns și zgomotul creștea cu un fel de fâș-fâș, ca atunci când dezlipești o bucată de scotch.

Mă ridic și întind mâna ca să aprind lumina.

Cred că visez. Marie stă goală în mijlocul încăperii și-și acoperă corpul cu hârtie de cadouri. Are o bucată albastră pe sânul stâng, una argintie pe cel drept și niște panglici răsucite în jurul brațelor. Hârtia kraft care învelea casca de motocicletă pe care mi-a dăruit-o bunică-mea îi înfășoară acum talia.

Umblă pe jumătate goală printre ambalaje, printre scrumierele pline și paharele murdare.

— Ce faci?

— Nu se vede?

— Păi... nu prea...

— N-ai zis tu când ai venit că vrei un cadou?

Zâmbea mereu și își atârna panglici roșii în jurul taliei.

M-am ridicat brusc.

— Hei, nu te împacheta, i-am spus.

Iar în timp ce-i spuneam asta, mă întrebam dacă acest „nu te împacheta“ însemna: nu-ți acoperi pielea, lasă-mi-o așa cum e, te implor.

Sau dacă acest „nu te împacheta“ nu însemna cumva: stai, nu te grăbi, știi, nu numai că am ca întotdeauna rău de mare, dar mai mult decât atât, mâine o să plec la Nancy, așa că vezi tu...

Evenimentul zilei

Aș face mai bine să mă culc, dar nu pot.

Îmi tremură mâinile.

Cred că ar trebui să scriu un fel de raport.

Sunt obișnuit cu ele. Scriu câte unul pe săptămână, vineri după-amiaza, pentru Guillemin, șeful meu.

De data asta însă, e pentru mine.

Îmi spun: „Dacă povestești totul amănunțit, dacă te străduiești suficient de mult, când o să recitești la sfârșit ce ai scris, o să înțelegi pentru două secunde că fraierul în toată povestea asta nu ești tu, așa că pe urmă ai putea să te judeci obiectiv. Poate“.

Așadar sunt aici. În fața mea se află mobilul pe care îl folosesc de obicei doar la serviciu, la parter aud zgomotul mașinii de spălat vase.

Soția și copiii sunt de mult în pat. Copiii dorm, dar nevastă-mea sigur nu. Mă pândește. Încearcă să afle ceva. Cred că-i e frică pentru că știe deja că m-a pierdut. Femeile simt lucrurile astea. Știe foarte bine că nu pot să vin lângă ea să mă culc. Trebuie să pun acum totul pe hârtie, măcar pentru acele două secunde, care vor fi probabil atât de importante, asta dacă voi ajunge până la ele.

S-o iau cu începutul.

Am fost angajat la Paul Pridault pe întâi septembrie 1995. Înainte lucram pentru un concurent de-al lui, dar erau atâtea chestii enervante care se tot adunau, ca de exemplu facturile achitate cu șase luni întârziere, încât până la urmă i-am dat naibii.

Am stat în șomaj aproape un an.

Toată lumea a crezut că o s-o iau razna învârtindu-mă aiurea în așteptarea unui telefon de la agentul la care mă înscrisesem.

Perioada asta va rămâne, totuși, o amintire frumoasă. Atunci am putut în sfârșit să-mi termin casa. Tot ce-mi ceruse Florence de atâta timp: am agățat inelele la perdele, am pus un duș în cămăruța din fund, am închiriat un motocultor și am dat peste cap toată grădina înainte să pun un alt gazon.

Seara mă duceam să-l iau pe Lucas de la dădacă, apoi treceam s-o iau și pe fata cea mare când ieșea de la școală. Le pregăteam o masă copioasă, cu ciocolată caldă. Dar fără Nesquik, doar cu cacao adevărată care le desena niște mustăți superbe. Pe care și le admirau în oglinda din baie înainte de a și le șterge cu limba.

În iunie, când mi-am dat seama că băiatul nu se mai putea duce la doamna Ledoux fiindcă

împlinise vârsta de grădiniță, am început să-mi caut serios de lucru, iar în august am găsit.

La Paul Pridault sunt agent comercial pe toată zona vestică. Este o mare întreprindere de produse din porc. Dacă vrei, ca un fel de băcănie, dar la scară industrială.

Lovitura de geniu a lui Pridault e șunca învelită, dar nu oricum, ci șunca învelită într-o pânză adevărată, cu pătrățele roșii și albe. Evident că e tot o șuncă de uzină, fabricată cu porci de uzină, ca să nu mai vorbim de faimoasa cârpă țărănească fabricată și ea în China. Dar tocmai prin lucrurile astea a ajuns să fie cunoscut, toate studiile de piață o dovedesc, dacă întrebi o gospodină ce înseamnă pentru ea Paul Pridault, o să vă spună „șuncă în pânză“, iar dacă o să insistați, o să aflați că șunca asta e mult mai bună decât toate celelalte, din cauza gustului autentic.

Jos pălăria, tipul e artist.

Are o cifră de afaceri de treizeci și cinci de milioane pe an, venit net.

Mi-am petrecut mai mult de jumătate din săptămâna trecută la volanul mașinii de serviciu. O 306 neagră, cu câte un cap de porc haios lipit pe ambele aripi.

Nimeni n-are idee ce viață duc aceia care bat drumurile, camionagiii sau agenții de vânzări.

Ca și cum pe stradă ar exista două lumi diferite: cei care se plimbă și noi.

Iar aici ar fi mai multe lucruri de zis. E vorba mai întâi de relația cu propria mașină.

Începând cu acel Clio 1L2 și până la enormele semiremorci germane, de câte ori ne urcăm în ele, ne simțim ca acasă. E mirosul nostru cel mai intim, hogeacul nostru, scaunul care a luat forma fundului nostru, în fine, alte chestii nu tocmai de laudă. Ca să nu mai vorbim de radio, care e un regat imens și misterios al codurilor pe care puțini sunt cei care le înțeleg.

Nu-l prea deschid însă, îi mai dau când și când drumul în surdină, când am chef să aud câte ceva, dar cam atât.

Mai e apoi și tot ce ține de haleală. Cârciumile de la Cheval Blanc, restaurantele de pe drum, birturile de la Arche. Mâncarea obișnuită, băutura și fețele de masă din hârtie. Toate mutrele pe care le întâlnim și pe care n-o să le mai vedem niciodată...

Mai sunt și fundulețele chelnerițelor, comentate, notate și evidențiate mai ceva ca în ghidul Michelin. (Așa ceva s-ar putea numi ghidul Micheline.)

Mai sunt apoi și oboseala, drumurile, singurătatea și gândurile. Întotdeauna aceleași, întorcându-se mereu în gol.

Plictiseala care se strecoară pe neștiute și târfele.

Un întreg univers care creează o barieră de netrecut între oamenii șoselelor și toți ceilalți.

Grosso modo, toată munca mea constă în a face turul proprietarului.

Sunt în contact cu responsabilii de la alimentație din zonele medii și mari. Stabilim împreună strategiile de lansare pe piață, perspectivele de vânzare și întâlnirile de informare asupra produselor noastre.

Pentru mine e ca și cum m-aș plimba cu o față frumoasă la braț, lăudându-i farmecul și calitățile. Ca și cum m-aș strădui să-i găsec o partidă mai bună.

Dar asta nu înseamnă doar s-o plasez, trebuie să mă ocup de ea și mai departe, așa că, de câte ori am ocazia, le urmăresc pe vânzătoare ca să văd dacă pun marfa în față, dacă nu cumva se prefac că vând doar așa, de formă, dacă pânda e la fel de bine întinsă ca la televizor, dacă toți cârnăciorii sunt încă bine îmbibați în sos, dacă pateurile sunt ținute frumos în farfurioarele lor smălțuite, dacă și cârnații stau agățați ca și cum ar fi puși la uscat, și dacă, și dacă, și dacă...

Nimeni nu vede amănuntele astea, dar tocmai ele fac diferența Paul Pridault.

Știu că vorbesc prea mult despre slujba mea și că asta n-are nimic de-a face cu ceea ce trebuie să scriu.

Aici e vorba de produsele din porc, dar aș fi putut la fel de bine să vând ruj sau șireturi. Ceea ce mi place sunt întâlnirile cu oamenii, discuțiile și faptul că văd țara.

Mai ales să nu stau închis toată ziua într-un birou, cu un șef pe cap. Numai să mă gândesc la asta și mi-e groază.

Luni, 29 septembrie 1977, m-am trezit la șase fără un sfert. Mi-am strâns lucrurile în liniște, ca să nu mârâie nevastă-mea. Pe urmă, abia am avut timp să fac un duș, fiindcă știam că rămăsesem fără benzină și voiam să profit de asta ca să pot verifica și presiunea cauciucurilor.

Mi-am băut cafeaua în stația Shell. Urăsc chestia asta. Mirosul de benzină se combină cu cel de cafea îndulcită și-mi vine să vărs.

Prima întâlnire era la opt și jumătate. La Pont-Audemer. I-am ajutat pe magazionerii de la Carrefour să monteze o reclamă pentru produsele noastre vidate. E o chestie nouă pe care am scos-o împreună cu un mare mahăr. (Ar trebui să vezi toate măsurile care s-au luat ca să-i apară mutra și căciula de blană pe ambalaj, în sfârșit...)

A doua întâlnire era prevăzută pentru ora zece, la Bourg-Achard.

Eram în întârziere, mai ales că pe drum era ceață.

Am închis radioul pentru că aveam nevoie să mă gândesc.

Îmi făceam griji pentru întâlnirea asta, știam că eram în concurență cu cineva de la o altă firmă, iar pentru mine asta era o mare provocare. De altfel, a fost cât pe ce să ratez ieșirea din oraș.

La ora treisprezece am primit un telefon panicat de la nevastă-mea.

— Jean Pierre, tu ești?

— Sigur că eu, cine altcineva?

— ...O, Doamne... Ești bine?

— De ce mă întrebi?

— Din cauza accidentului, firește! De două ore tot încerc să te sun pe mobil, dar mi se spune că toate liniile au căzut! De două ore sunt moartă de frică! Am sunat la tine la birou de cel puțin zece ori! Ce dracu'! Ai fi putut și tu să mă suni, mi-ai făcut viața un iad...

— Da' ia stai puțin, despre ce vorbești?

— Despre accidentul care a avut loc azi-dimineață pe autostrada 13. Nu trebuia s-o iei și tu azi pe-acolo?

— Ce accident?

— Hai că ești culmea!!! Nu ești TU ăla care ascultă toată ziua France Info?!! Toată lumea nu vorbește decât despre asta, chiar și la televizor! De groaznicul accident de azi-dimineață din apropiere de Rouen.

— ...

— Bine, hai că te las; am o groază de treabă... N-am apucat să fac nimic de azi-dimineață, mă și vedeam văduvă... gata să arunc un pumn de pământ în groapă. M-a sunat mama ta, maică-mea... am vorbit cu ele toată dimineața.

— Ce să zic... îmi pare rău... dar numai de data asta! Trebuie să mai aștepti puțin până o să scapi de maică-mea.

— Ești tâmpit.

— ...

— ...

— Ei, Flo...

— Ce mai vrei?

— Te iubesc.

— Nu-mi spui niciodată asta.

— Păi, și acum ce-am făcut?

— Bine, hai, ne vedem deseară. Și sun-o pe maică-ta înainte să-și dea duhul.

La șapte seara m-am uitat la știrile locale. Oroare.

Opt morți și șaiszeci de răniți. Mașini strivite ca sardelele.

Câte?

Cincizeci? O sută?

Zeci de tone de fiare culcate la pământ și complet arse. Zeci și zeci de mașini de la SAMU. Un

polițist care vorbește de imprudență, de viteză excesivă, de ceața anunțată cu o zi înainte și de cadavrele care n-au putut fi identificate. Oameni buimăciți, tăcuți, în lacrimi.

La opt am ascultat știrile din jurnalul de pe TF1. De data asta nouă morți.

Florence strigă din bucătărie:

— Mai termină odată cu asta! Închide-l! Vino la mine.

Am ciocnit în bucătărie. Însă doar ca să-i fac plăcerea asta fiindcă eram cu mintea în altă parte. Abia acum începea să mi se facă frică. N-am putut să mănânc nimic și eram cu gândul aiurea ca un boxer leneș.

Pentru că nu reușeam să dorm, nevastă-mea a făcut dragoste cu mine cu multă blândețe. La miezul nopții eram din nou în salon. Am dat drumul la televizor cu sonorul oprit și am căutat peste tot o țigară.

La douăsprezece și jumătate am dat volumul puțin mai tare pentru ultimul buletin de știri. Nu puteam să-mi iau privirea de la grămada de tablă care se împrăștia în cele două sensuri ale străzii.

Ce nebunie.

Îmi spuneam: oamenii sunt totuși mult prea tâmpiți.

Și pe urmă a apărut un camionagiu. Purta un tricou marca Le Castellet. N-o să-i uit figura niciodată.

În seara aceea, în salonul meu, tipul a zis:

— Bine, bine, era ceață și e clar că se circula prea repede, dar toată nenorocirea asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ticălosul celălalt n-ar fi dat înapoi ca s-o ia pe la ieșirea din Bourg-Achard. Am văzut totul din cabină. Lângă mine erau doi care au încetinit, după care i-am auzit pe ceilalți din urmă intrând unii în alții ca în brânză. Credeți-mă pe cuvânt dacă puteți, dar nu vedeam nimic în retrovizoare. Nimic. Doar alb. Sper că asta n-o să te lase să dormi, nemernicule.

Asta mi-a spus. Mie.

Mie, Jean-Pierre Faret, stând în salon.

Asta a fost ieri.

Astăzi am cumpărat toate ziarele. La pagina 3 din *Le Figaro* de marți, 30 septembrie:

O PRESUPUSĂ MANEVRĂ GREȘITĂ

„Manevra greșită a unui șofer care ar fi dat înapoi la intersecția cu drumul spre Bourg-Achard (Eure) s-ar putea afla la originea lanțului de accidente care a provocat moartea a nouă persoane ieri dimineață, printr-o serie de ciocniri între autovehicule produsă pe autostrada 13. Această greșeală ar fi dus la prima ciocnire, în sensul provincie-Paris, urmată imediat de incendiul izbucnit în camionul-cisternă. Moment în care flăcările au atras atenția...”

Iar la pagina 3 din *Le Parisien*:

ÎNGROZITOAREA IPOTEZĂ A UNEI MANEVRĂ GREȘITE

„Imprudența, adică inconștiența unui automobilist, ar putea fi la originea dramei produse de această înfiorătoare grămadă de fiare zdrobite, de sub care au fost scoase cel puțin nouă persoane ieri dimineață pe autostrada 13. Poliția a cules o mărturie potrivit căreia o mașină dăduse înapoi ca să o ia pe ieșirea din Bourg-Achard, la aproximativ douăzeci de kilometri de Rouen. Tocmai pentru că au vrut să evite această mașină, ceilalți...”

Și ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns...:

„Vrând să traverseze ca să-i ajute pe răniți, alte două persoane au fost omorâte, secerate de o mașină. În mai puțin de două minute, în jur de o sută de mașini, trei camioane grele...”

(*Libération*, aceeași zi)

Nici măcar douăzeci de metri, abia dacă am călcat puțin banda.

N-a durat decât câteva secunde. Am uitat imediat.

Doamne, Dumnezeu...

Nu plâng.

Florence a venit la cinci dimineața să mă caute în salon.

I-am povestit totul. Evident.

A rămas așezată minute în șir, fără să se miște, acoperindu-și fața cu mâinile.

Se uita când în stânga, când în dreapta, ca și cum ar fi avut nevoie de mai mult aer, apoi mi-a zis:

— Ascultă-mă bine. N-o să spui nimic. Știi că altfel te vor acuza de omucidere involuntară și o să

faci pușcărie.

— Da.

— Și? Și? Cu ce-o să schimbe asta lucrurile? Alte vieți ratate, la ce bun?

Plângea.

— În orice caz, s-a terminat și cu mine, toată viața mea s-a dus dracului.

Țipa.

— A ta, poate, dar nu și a copiilor! Așa că să nu zici nimic!

Nu mai puteam să strig.

— Că tot vorbim de copii. Uită-te la ăsta. Uită-te bine.

Și i-am întins ziarul la pagina unde se vedea un băiețel plângând pe autostrada 13.

Un băiețel care se îndepărtează de o mașină gri de nerecunoscut.

O fotografie în ziar.

La rubrica „Evenimentul zilei“.

— ...Are vârsta lui Camille.

— Dar, pentru Dumnezeu, termină!!! îmi urlă nevastă-mea, apucându-mă de guler... Încează odată cu mizeria asta! Taci! O să-ți pun o întrebare. Una singură. La ce-ar folosi dacă unul ca tine ar ajunge la zdup? Ei, ia spune, la ce-ar folosi?

— Să-i consoleze pe ceilalți.

A plecat distrusă.

Am auzit-o încuindu-se în baie.

Azi-dimineață, în fața ei, am clătinat din cap, dar acum, seara, în casa mea tăcută, cu mașina de spălat vase în fundal...

Sunt pierdut.

O să cobor, o să beau un pahar cu apă și o să fumez o țigară în grădină. După aceea o să urc și o să recitesc totul ca să văd dacă mă ajută cu ceva.

Dar nu prea cred.

Catgut

La început, nimic nu fusese prevăzut așa. Răspunsesem la un anunț din *Săptămâna veterinară*, pentru a ține locul cuiva pentru două luni: august și septembrie. Și-apoi tipul care m-a angajat a murit pe drum, când venea din vacanță. Din fericire, nu mai era nimeni altcineva în mașină.

Și așa se face că am rămas. Ba chiar mi-am și achitat datoriile. E o clientelă destul de bună. Normanzii plătesc cu greu, dar plătesc.

Normanzii sunt ca toți misoginii, cu ideile bine fixate în tărtăcuță, și odată inoculate... o femeie care se ocupă de animale nu dă bine. Ca să le hrănești, să le mulgi și să le cureți rahatul, mai treacă-meargă. Dar pentru injecții, pentru fătat, pentru colici și pentru metrite, rămâne de văzut.

Și am văzut asta cu vârf și-ndesat. După mai multe luni de muncă asiduă, în sfârșit, mi-au plătit-o. Evident, dimineața mai e cum mai e. Consult la cabinet. Îmi aduc mai ales pisici și câini. Diverse cazuri: pe unul mi-l aduc ca să-i fac o injecție letală, fiindcă tatăl nu poate să rezolve problema și animalul se chinuie prea tare, pe altul mi-l aduc să-l îngrijesc, fiindcă e bun la vânătoare sau, mai rar, mi-l aduc pentru vaccin, și aici nu e vorba decât de vreun parizian.

Dar marele chin din perioada aceea venea abia după-amiaza. Vizitele. Grajdurile. Liniștea. Trebuie să mă vezi la lucru și pe urmă mai vorbim. Cât dispreț, câtă bătaie de joc pe la spate... Cred că s-a făcut mult mișto la cafenea pe seama muncii mele practice și a mânușilor sterile. Ba mai mult, mă cheamă Lejaret. Doctor Lejaret. Asta-i ca o ironie.

Mi-am uitat în cele din urmă notițele și teoriile, am așteptat și eu în liniște în fața animalului, al cărui stăpân îmi arunca-n față frânturi de explicații, ca să mă ajute.

Dar mai ales, și ăsta-i în primul rând motivul pentru care merita să mai rămân, mi-am cumpărat haltere.

Acum, dacă ar fi să dau un sfat (deși, cu tot ce s-a întâmplat, m-aș mira să mi se ceară) unui tânăr care vrea să stea la țară, i-aș spune: mușchi, mușchi de oțel. E lucrul cel mai important. O vacă are o greutate între cinci și opt sute de kile, un cal între șapte sute de kile și o tonă. Cam asta e.

Imaginați-vă o vacă neputând să fete. Evident că e noapte și foarte frig, grajdul e murdar, iar lumină, aproape deloc.

Bun.

Vaca are dureri, țăranul e necăjit, că doar vaca e singura lui sursă de venit. Dacă veterinarul îl costă mai mult decât prețul cărnii care urmează să se nască, trebuie să chibzuiți. Îi spuneți:

— Vițelul e prost așezat. Trebuie întors și o să iasă singur.

Grajdul se însuflețește. L-au sculat din pat pe copilul cel mare și urmează fata cea mică.

Legăți animalul. Fără lovituri de picior. Vă dezbrăcați și rămâneți în tricou. Se face frig. Căutați un robinet și vă spălați bine pe mâini cu o cojiță de săpun rătăcită pe-acolo. Vă puneți mănușile lungi până la subsuori. Cu mâna stângă, apăsați vulva enormă și începeți.

Căutați vițelul de șaiszeci sau șaptezeci de kile în fundul uterului, și-l întoarceți în poziția bună. Totul cu o singură mână.

Vă ia ceva timp, dar reușiți. Apoi, vă aduceți aminte de haltere, în timp ce veți bea o țuiculiță caldă, ca să vă reveniți.

Cu altă ocazie, vițelul nu poate ieși, trebuie făcută o tăietură, iar asta va costa mai mult. Tipul vă privește, și-n funcție de privirea dumneavoastră, se va hotărî. Dacă privirea e încrezătoare și dacă schițați vreun gest către mașină, ca și cum v-ați duce să vă aduceți instrumentele, va zice da.

Dacă privirea e întoarsă către celelalte animale din jur și dacă faceți vreun gest, ca și cum ați vrea să plecați, va zice nu.

Iar altă dată, vițelul e deja mort și nu trebuie să prăpădim și juninca, de aceea îl tăiem în bucăți, pe care le scoatem una câte una, tot cu mănușa.

După care vă întoarceți acasă, dar cu inima zdrobită.

Anii au trecut și sunt departe de a fi terminat de rambursat, dar lucrurile merg bine.

Am cumpărat ferma bătrânului Villemeux când acesta a murit și am mai aranjat-o puțin.

Am întâlnit pe cineva care apoi a plecat. Probabil că din cauza mâinilor mele în formă de bătătoare de covoare.

Am cules de pe stradă doi câini; primul a venit singur la mine și a găsit o casă primitoare; al doilea pășise niște lucruri foarte rele înainte să ajungă la mine. Evident, al doilea face legea pe lângă casă. Se mai învârtesc și niște pisici pe-aici. Nu le văd niciodată, dar străchinile sunt mereu goale. Grădina îmi place; e un pic cam răvășită, dar am niște trandafiri bătrâni, care erau acolo dinaintea mea și care nu-mi cer nici o îngrijire. Sunt încântători.

Anul trecut am cumpărat mobilă de grădină din lemn de tec. Foarte scumpă, dar care pare că o să îmbătrânească bine.

Când mai am ocazia, mai ies cu Marc Pardini, care e profesor de nu mai știu ce la liceul de peste drum. Mergem împreună la cinema și restaurant. Face pe intelectualul cu mine, ceea ce mă amuză, pentru că, în fond și la urma urmei, m-am cam prostit. Îmi împrumută cărți și CD-uri.

Când mai am ocazia, mă culc cu el. Întotdeauna e bine.

Ieri noapte, a sunat telefonul. Era Billebaudes, ferma de pe drumul spre Tianville. Tipul mi-a zis

ceva de-o complicație care nu suporta amânare.

Nu pot să spun cât de mult m-a costat chestia asta. Fusesem de gardă weekendul trecut și așa se făceau 13 zile de când lucram fără întrerupere. Le-am vorbit puțin câinilor. Orice, doar să-mi audă vocea, și mi-am făcut un suc negru ca de cerneală.

Am simțit că ceva nu e în ordine din momentul în care am scos cheia din contact. În casă era întuneric, iar în grajd – liniște.

Am făcut o gălăgie infernală, bătând în poarta de tablă, de parcă voiam să-i scol pe morți din groapă, dar era deja prea târziu.

Tipul mi-a spus: curul vacii mele e bine; dar al tău, cum e? Și ești sigură că ai și tu cur? Umblă vorba pe-aici că nu ești chiar femeie, că ai avea ce au bărbații, așa se aude. Și am zis să ne lămurim.

Și ceilalți doi râdeau la tot ce zicea el.

Le fixam cu privirea unghiile roase până la sânge. Crezi că m-ar mai fi dus până la o căpiță de fân? Nu, erau prea mangă ca să se aplece fără să cadă. În lăptărie, m-au fixat pe-o puțină înghețată. Era și un fel de țevă îndoită, care-mi strivea spatele. Mi se făcea milă să-i văd cum se enervau cu șlițul.

Totu-mi făcea milă.

M-au rănit îngrozitor. Spus așa, poate nu înseamnă prea mare lucru, dar o repet pentru cei care n-au auzit bine: m-au rănit îngrozitor.

Pe tipul de la Billebaudes ejacularea l-a trezit dintr-odată.

Ei bine, doctore, a fost o glumă, nu? Nu prea ai ocazia să glumești pe la noi, și-apoi, trebuie să-nțelegi, e cumnatul meu și și-a îngropat și el acolo viața de băiat. Nu-i așa, Manu?

Manu deja dormea, și prietenul lui începea din nou să picotească.

I-am spus tipului da, bineînțeles, bineînțeles. Chiar am și glumit puțin cu el, până ce mi-a arătat gâtul sticlei. Era țuică de prune.

Alcoolul îi făcuse inofensivi, dar le-am administrat fiecăruia o doză de ketamină. Nu voiam să se miște. Țineam să lucrez în liniște.

Mi-am pus mănușile sterile și am curățat bine totul, cu betadină.

Pe urmă am întins pielea scrotului. Am făcut o mică incizie, cu lama bisturiului. Am scos testiculele. Am tăiat. Am ligaturat epididimul și canalul cu catgut nr. 3,5, le-am pus în pungă și le-am cusut unul de altul. Lucrat foarte curat.

Celui cu care am vorbit la telefon, și care a fost și cel mai brutal, pentru că era la el acasă, i-am grefat perechea de testicule deasupra mărilor lui Adam.

Era aproape șase când am trecut pe la vecina mea. Doamna Brudet, în vârstă de 72 de ani, era demult în picioare, uscățivă, dar țațoșă.

— O să lipsesc sigur o vreme, doamnă Brudet, dar trebuie să fie cineva care să aibă grijă de câini și de pisici.

— Nimic grav, sper?

— Nu știu.

— De pisici, o să am grijă cu plăcere, deși nu cred că e o idee bună să le îmbuibii atâta. Nu trebuie decât să alerge după șoareci. Cu câinii o să-mi fie mai greu, fiindcă sunt mari, dar dacă nu-i pentru mult timp, o să-i iau la mine.

— O să vă completez un cec pentru mâncare.

— Foarte bine. Puneți-l în spatele televizorului. Cel puțin, sper că nu-i nimic grav, nu-i așa?

— Nțț, nțț, am făcut eu, zâmbind.

M-am așezat la masa mea din bucătărie. Am încălzit cafeaua și acum fumez o țigară. Aștept mașina poliției.

Sper numai să nu pună sirena.

Demo version limitation, this page not show up.

Demo version limitation, this page not show up.

Clic-clac

Cinci luni și jumătate de când o doresc pe Sarah Briot, șefa de la vânzări.

Sau poate ar trebui să spun: cinci luni și jumătate de când sunt *îndrăgostit* de Sarah Briot, șefa de la vânzări? Nici eu nu știu.

De atunci încoace, nici nu mă pot gândi la ea fără să am o erecție magnifică și, fiindcă e prima oară când mi se întâmplă, nu știu cum să numesc acest sentiment.

Sarah Briot bănuiește. Nu, n-a avut nici ocazia să-mi atingă pantalonii și nici să simtă ceva, dar intuiește.

Evident, nu știe că marți se împlinesc cinci luni și jumătate de când se întâmplă asta, pentru că e mai puțin atentă la cifre decât mine (sunt expert contabil, să fim serioși...). Dar știu că ea știe fiindcă e șmecheruță.

Vorbește cu bărbații într-un fel care la început m-a șocat și care acum mă disperă. Le vorbește ca și cum ar avea niște ochelari speciali (ceva în genul razelor X ale lui Superman) și care îi permit să vadă exact mărimea sexului interlocutorului.

Vreau să spun mărimea în repaus. Atunci, evident, te poți gândi mai departe la tot felul de chestii trăsnete... vă dați seama.

Îți strânge mâna, îți răspunde la întrebări, îți zâmbește, ba chiar o să bea cu tine o cafea, într-un pahărel de plastic de la cafetieră, iar tu, ca un tembel, nu știi dacă să îți strângi genunchii sau să stai picior peste picior. E groaznic, pe bune.

Cel mai rău e că, în tot acest timp, nu încetează să te privească în ochi. În ochi și numai în ochi.

Sarah Briot nu e frumoasă. E drăguță, ceea ce nu-i același lucru.

Nu-i prea înaltă, e blondă și nu e nevoie să fii chiar un geniu ca să-ți dai seama după niște șuvițe că părul nu are culoarea naturală.

Ca toate fetele, poartă deseori pantaloni, și încă și mai des blugi. Păcat.

Sarah Briot e ușor durdulie. O aud adesea vorbind la telefon cu prietenele ei despre regim (cum ea vorbește tare, iar eu sunt în biroul de alături, aud tot).

Spune că trebuie să slăbească 4 kilograme ca să ajungă la 50. Mă gândesc la asta în fiecare zi, fiindcă mi-am notat pe ceva în timp ce vorbea: „54 !!!“

În felul ăsta am aflat că încercase deja metoda Montignac și „că-i părea rău de bani“, că decupase din caietul de la *Biba* toate rețetele *special pentru slăbit* ale lui Estelle Hallyday, că avea un poster

imens în bucătăria ei minusculă, care arăta caloriile tuturor alimentelor și că-și cumpărase chiar un mic cântar de bucătărie, ca să-și cântărească totul după metoda Weight Watchers...

Vorbește adesea despre asta cu prietena ei, Marie, care, din câte am putut să înțeleg, e înaltă și slabă. (Între noi fie vorba, e o tâmpenie, fiindcă nu prea văd ce ar putea să-i spună prietena asta...)

La acest nivel al descrierii mele, toți fraierii ar putea zice: dar ce-o fi gășind el la fata asta?

Ho, ho... îi opresc!!!

Ieri am auzit-o pe Sarah Briot, care râdea din toată inima, povestind (lui Marie) că în cele din urmă pasase cântarul maică-sii, ca să-i facă „bunătațuri duminica“, și se distra foarte tare când povestea asta.

Pe de altă parte, Sarah Briot nu este vulgară, ci atrăgătoare. Totul la ea nu inspiră decât mângâieri, ceea ce nu e de ici, de colo.

Așa că țineți-vă pliscul.

*

Cu o săptămână înainte de Ziua Mamei, căscam gura pe la raionul de lenjerie de la Galeria Lafayette, în timpul pauzei de masă. Toate vânzătoarele, cu un trandafir roșu în piept, erau moarte de oboseală și îi pândeau pe tații nehotărâți.

Îmi pusesem geanta sub braț și mă uitam ce aș putea să-i cumpăr dacă aș fi fost căsătorit cu Sarah Briot.

Lou, Passionnata, Simone Pérèle, Lejaby, Aubade, toate mi se învălmășeau în cap.

Anumite chestii mi se păreau prea deocheate (era totuși ziua mamelor), la altele nu-mi plăcea culoarea sau vânzătoarea (sunt de acord cu fondul de ten, totuși, sunt niște limite).

Ca să nu mai vorbim de toate acele modele care habar n-am ce sunt.

Nu prea mă vedeam descheind niște copci microscopice în focul acțiunii și nu reușeam să înțeleg modul de folosire al portjartierelor (cum era mai bine, cu ele mai lăsate sau mai ridicate?)

Mi se făcuse cald.

În cele din urmă am gășit, pentru viitoarea mamă a copiilor mei, un set de chiloți și sutien din mătase, un gri foarte deschis, de la Christian Dior. Rafinat.

— Ce măsură poartă doamna la sutien?

Mi-am așezat geanta la picioare.

— Cam așa... i-am spus, descriind cu mâinile o curbă la cincisprezece centimetri de pieptul meu.

— Nu aveți nici o idee? spuse vânzătoarea cam sec. Ce înălțime are?

— Păi, îmi ajunge cam până aici... am răspuns, arătându-mi umărul.

— Înțeleg (mutră consternată)... Uitați ce, o să vă dau un 90C, e posibil să-i fie cam mare, dar clienta o să poată veni să-l schimbe fără nici o problemă. Doar să păstrați bonul cu grijă, bine?

— Mulțumesc. Foarte bine, am spus eu cu aerul unuia care își scoate copiii la pădure în fiecare duminică și asta ca să nu mai vorbim de țuica și de cvasul de rigoare.

— Și chiloții? Vă dau modelul clasic sau tanga? Am și cu ață, dar nu cred că e ce căutați dumneavoastră....

Și ce te bagi tu, doamnă Micheline de la Galeria Lafayette?

Se vede că n-o cunoști pe celebra Sarah Briot de la Chopard&Minont. Cea care lasă întotdeauna să i se vadă pușintel din buric și care intră fără să bată la ușă în biroul altuia.

Dar când mi-a arătat modelul, am cedat. Nu, nu era posibil să pui așa ceva pe tine. Era aproape ca un instrument de tortură. Am luat tanga, care „... anul ăsta e un model brazilian, dar mai puțin răscroit pe șolduri, așa cum puteți vedea și singur. Să vi-l împachetez pentru cadou?”

Bine, un tanga ce-o să fie?

Of.

Am îndesat pachetul roz între două dosare și harta Parisului, după care m-am întors în fața monitorului.

Ce mai pauză.

Cel puțin când o să am copii, o să găsim noi lucruri mai ușor de ales. Va trebui să le spun: „Nu, copii, nu toată tava de prăjituri, ce Dumnezeu...”

*

Mercier, colegul meu de la export, mi-a spus într-o zi:

— Îți cam place, nu-i așa?

Eram la Mario, gata să numărăm tichetele de masă și cretinul ăsta își dădea aere de camarad, ceva de genul hai, băiete, zi-mi tot, ca să am și eu ce povesti.

— O să-mi spui, doar ai gusturi bune, nu-i așa?

N-aveam chef să-i spun nimic. Dar chiar nimic.

— Mi se pare o bucățică bună, nu?... (îmi face cu ochiul)

Am scuturat dezaprobator din cap.

— Mi-a spus Dujoignot...

— Dujoignot a ieșit cu ea!

Mă încurcasem la număr.

— Nu, a aflat și el de la Movard, fiindcă Movard a avut-o și el și-ți spun că...

Și iată-l scuturându-și degetele în aer, de parcă ar vrea să le usuce făcând un O de la pOrcoșenie cu gura.

— ...Mda, o tipă fierbinte, Briot asta, știe să se descurce bine. Niște chestii, de n-aș putea să-ți povestesc.

— Atunci nu povesti. Și cine-i Movard ăsta?

— Era la serviciul de publicitate, dar a plecat înainte să vii tu. Eram o firmă prea mică pentru el, așa că, vezi tu...

— Da, înțeleg.

Bietul Mercier. Nu-și mai revine. Acum probabil îi vin în cap tot felul de poziții sexuale.

Bietul Mercier. Știi că surorile mele îți spun Merdchié¹ și că încă le mai pufnește râsul când se gândesc la Ford-ul tău Taunus?

Bietul Mercier care a încercat să o vrăjească pe Myriam spunându-i că are un inel de aur cu sigiliu, cu inițialele lui gravate în relief.

Bietul Mercier. Care încă mai suspină după fete inteligente și care se duce la prima întâlnire cu mobilul pus într-o husă de plastic prinsă de curea și cu radioul din mașină sub braț.

Bietul Mercier. Dacă ai ști cum vorbesc surorile mele despre tine... atunci când vorbesc.

*

Nu se poate prevedea nimic niciodată. Nici cum se vor desfășura lucrurile, nici de ce lucrurile cele mai simple iau proporții catastrofale. Mie, de exemplu, viața mi s-a schimbat dintr-odată din cauza a o sută cincizeci de grame de mătase gri.

*

De cinci ani și în curând opt luni, locuiesc cu surorile mele într-un apartament de 110 m², aproape de stația de metrou Convention.

La început stăteam doar cu sora mea Fanny. Cea care are cu patru ani mai puțin decât mine și e studentă la medicină, la Paris V. A fost ideea părinților noștri, ca să mai facă niște economii și ca să fie siguri că micuța n-o să se piardă în Paris, ea care nu văzuse până atunci decât Tulle, cu liceul, cafenelele și bicicletele lui dichisite.

Mă înțeleg bine cu Fanny pentru că nu vorbește mult. Și pentru că e întotdeauna de acord cu tot.

De exemplu, dacă e săptămâna în care gătește ea și dacă aduc, să zicem, niște limbă de mare, fiindcă de-așa ceva am eu poftă, nu e genul care să facă urât că-i stric planurile. Se adaptează.

Nu prea seamănă cu Myriam.

Myriam e cea mare. Nu-i nici măcar un an diferență între noi, dar dacă ne-ați vedea, nu v-ați putea închipui că suntem frate și soră. Vorbește tot timpul. Chiar cred că-i puțin sărită de pe fix, dar e normal, doar e marea artistă a familiei...

După Școala de Arte a făcut fotografie: colaje din cânepă și sârmă, clipuri cu pete colorate pe obiectiv, apoi niște chestii cu corpul ei, amenajări de spații împreună cu Loulou de La Rochette (?), manifestări, sculptură, dans și nu mai știu ce.

Deocamdată pictează niște chestii pe care mi-e greu să le înțeleg, oricât de bine aș căsca ochii, dar, după Myriam, la partea artistică sunt mai slab dotat, așa că nu sunt în stare să văd ce e frumos. În fine.

Ultima dată ne-am ciondănit când am mers împreună la expoziția Boltanski (dar și ea, zău, ce idee să mă ia cu ea! Îți închipui că arătam ca un mare bou tot strofocându-mă să înțeleg rostul vizitei).

Myriam are o adevărată inimă de artist, o dată la șase luni, începând cu vârsta de cincisprezece ani (ceea ce înseamnă cam de treizeci și opt de ori până acum, dacă nu mă înșel), ni-l prezintă pe bărbatul vieții ei. Pe Bunul, pe Adevăratul, pe domnul Căsătorie în alb, pe domnul Gata de Data Asta e Ceva Durabil, pe Ultimul, Sigurul, Ultimul dintre Ultimii.

A ei e toată Europa: Yoann era suedez, Giuseppe italian, Erick olandez, Kiko spaniol și Laurent din St-Quentin-en-Yvelines. Desigur, ar mai fi și ceilalți treizeci și trei... Deocamdată nu-mi amintesc cum îi cheamă.

Când am plecat din cămăruța mea ca să mă mut cu Fanny, Myriam era cu Kiko. Un viitor regizor genial.

La început nu o vedeam prea mult. Din când în când, se invitau amândoi la noi la cină și Kiko aducea vinul. Întotdeauna foarte bun. (Din fericire, având în vedere că nu făcea toată ziua decât asta: să aleagă vinuri.)

Îmi plăcea de Kiko. Se uita la soră-mea cu durere, după care se mulțumea să bea, clătinând din cap. Kiko fuma niște chestii ciudate și a doua zi dimineața trebuia să dau cu un fâs-fâs cu parfum de flori de munte, ca să dispară mirosul.

Lunile au trecut, Myriam a venit din ce în ce mai des și aproape întotdeauna singură. Se închidea cu Fanny în cameră și le auzeam sporovăind până la miezul nopții. Într-o seară m-am dus la ele să le

Întreb dacă vor ceai sau altceva, le-am văzut pe amândouă lungite pe jos și ascultând caseta lor preferată cu Jean-Jacques Goldman: „Fiiindcă pleeeeci... și nanana“.

Patetic.

Uneori Myriam pleca. Alteori nu.

Era o periută de dinți în plus în păhărelul de plastic din baie, iar noaptea canapeaua era de multe ori desfăcută.

Până când într-o zi ne-a spus:

— Dacă sună Kiko, să-i spui că nu sunt aici... arătând telefonul...

Și apoi, și apoi, și apoi... Într-o zi m-a întrebat:

— Te-ar deranja dacă aş sta o vreme la voi?... Bineînțeles, aş contribui la cheltuieli...

Am făcut prostia să nu spun nimic, pentru că, dacă există ceva de care să-mi fie silă, e să comentez.

— Nici o problemă.

— Ești un scump.

— Dar ar mai fi ceva...

— Ce?

— Aș prefera să fumezi pe balcon...

Mi-a zâmbit, s-a ridicat și mi-a dăruit un smac artistic. Evident că până la urmă nu m-am abținut și am mormăit: „Începe nebunia...“, în timp ce amestecam în ciocolată ca să zdrobesc niște bucățele, deși eram mulțumit.

*

Cu toate acestea, chestiunea m-a măcinat toată ziua și toată seara, așa că am pus lucrurile la punct: împărțim locuința așa cum vom putea, o să ne organizăm pentru cumpărături, bucătărie și curățenie, de altfel, fetelor, uitați-vă la ușa frigiderului, are pe ea un calendar cu săptămânile noastre: tu, Fanny, ești cu roz, Myriam, ești cu albastru, iar eu cu galben... Și mulțumesc că o să mă anunțați când mâncați în oraș sau când veți avea invitați și, apropo de invitați, dacă aduceți acasă bărbați cu care intenționați să vă culcați, mulțumesc că o să vă aranjați între voi problema camerei și...

— Hei, gata... ajunge... nu te înfierbânta, a zis Myriam.

— Are dreptate, a răspuns sora ei.

— Dar tu? Când o să-ți aduci o găsculiță, ar fi frumos să ne anunți dinainte... nu-i așa? Ca să

avem timp să ne ascundem urgent dresurile și halatele vechi.

Și așa râdeau de mine.

Nasol.

Dar lucrurile au mers mai degrabă bine. Mărturisesc că nu sperasem să iasă așa, dar greșisem... Dacă fetele vor ca un lucru să meargă, merge. Nu e cine știe ce filosofie.

Gândindu-mă acum, îmi dau seama cât de importantă a fost pentru Fanny venirea lui Myriam. Spre deosebire de soră-sa, Fanny e romantică și fidelă. Și sensibilă, pe deasupra. Se îndrăgostește mereu de câte un tip inaccesibil care stă la dracu-n praznic. De la cincisprezece ani îl pândește în fiecare dimineață pe poștaș, tresărind la fiecare țârâit al telefonului. Asta nu-i viață.

A fost Fabrice, care locuia la Lille (era din Tulle, dar vezi, munca...) și care a înecat-o într-un val de scrisori pasionale, dar în care nu vorbea decât despre el. Patru ani de amor tânăr și nedumerit.

Apoi a fost Paul, care a plecat ca medic fără frontiere prin Burkina-Faso, lăsându-i iluzia unei vocații, puterea de a protesta împotriva încetinelii poștei și toate lacrimile ca să plângă... Cinci ani de dragoste exotică și nedumerită.

Iar acum cireașa de pe tort: din conversațiile lor nocturne și din aluziile de la masă, mi-am dat seama că Fanny era îndrăgostită de un doctor deja însurat.

Le-am auzit în baie, Myriam spunând în timp ce se spăla pe dinți:

— Are chopii?

Îmi închipui că Fanny era așezată pe capacul closetului.

— Nu.

— Îlh phrefher așha fhindchă... (scuipă) ... cu copiii trebuie să fie crunt, îți dai seama. În orice caz, eu, una, n-aș putea.

Fanny nu i-a răspuns, dar sunt sigur că era pe cale să-și ronțăie o șuviță de păr, privind preșul de baie sau degetele de la picioare.

— Parcă îi cauți cu lumânarea...

— ...

— Ne obosești cu tipii tăi total neserioși. Și apoi toți doctorii sunt niște javre. După ce-o să se apuce de golf și o să-și bage nasul pe la congresele de la MedClub din Marrakech sau de nu știi unde, o să rămâi tot singură...

— ...

— Și apoi să-ți mai spun ceva... Să zicem că ar merge, dar cine îți spune că într-adevăr o să fie

așa? S-o crezi tu că tipa cealaltă o să lase să-i scape o așa bucățică. Ține la bronzul ei de Marrakech, ca să-i dea cu tifla nevastei dentistului de la Rotary.

Probabil că Fanny a zâmbit, se simte în vocea ei. Murmură:

— Cred că ai dreptate.

— Bineînțeles că am dreptate!

Șase luni de dragoste adulterină și nedumerită. (Probabil.)

— Vino cu mine sâmbătă seara la Galeria Delaunay, o să-l cunosc și eu pe organizatorul vernisajului și o să fie mișto. Sunt sigură că va fi și Marc acolo... Trebuie neapărat să ți-l prezint! O să vezi, e un tip super! Și-n plus mai are și un fund superb.

— Pfff, tu vorbești... Ce expoziție?

— Nu mai știu. Îmi dai, te rog, prosopul?

Myriam îmbunătățea de multe ori mesele noastre obișnuite, aducând fursecuri de la Fauchon și vinuri bune. Trebuie spus că-și mai găsisse o combinație greu de închipuit. Timp de mai multe săptămâni înghițise o grămadă de cărți și de reviste despre Diana (imposibil să treci prin salon fără să calci pe defunctă) și făcuse nenumărate schițe cu ea. În toate weekendurile își instala calabalâcul pe podul Alma și făcea crochiuri cu bocitoarele din lumea-ntreagă alături de idolul lor.

Contra unei sume neverosimile („tâmpenia se plătește“), o japoneză *made in tour operator* poate să-i ceară soră-mii s-o deseneze alături de Diana care râde (la serbarea de la școala lui Harry) sau de Diana care plânge (cu bolnavii de SIDA din Belfast), sau de Diana cea milostivă (cu bolnavii de SIDA din Liverpool), sau de Diana cea îmbufnată (la comemorarea a cincizeci de ani de la Debarcare).

O salut pe artistă și mă ocup de buna păstrare a vinului la temperatura camerei.

Da, treaba mergea bine. Fanny și cu mine nu mai vorbeam deloc, dar râdeam mai mult. Myriam nu se potolea deloc, dar cel puțin picta. Pentru surorile mele eram bărbatul ideal, dar nu acela cu care voiau să se căsătorească.

Nu m-am împăcat niciodată cu descoperirea asta, mă mulțumeam să ridic din umeri, uitându-mă la ușa cuptorului.

Așadar a fost nevoie de o mână de lenjerie ca să se strice totul.

Gata cu serile așezat la picioarele canapelei, uitându-mă cum suspină surorile mele. Gata cu cocteilurile lui Fanny *made in* sala de așteptare, care îți întorc stomacul pe dos și-ți aduc aminte de o mulțime de povești deocheate. Gata cu ciorovăielile:

— Dar amintește-ți odată, ce naiba! E important. Îl chema Lilian sau Tristan???

— Nu mai știu. Abia vorbea.

— Ba nu-i adevărat! O faci dinadins sau ce? Încearcă să-ți amintești!

— „Aș putea să vorbesc cu Myriam, sunt Ltfrgzqan.“ Ți place?

După care pleca în bucătărie.

— Fii drăguță și nu trânti ușa frigi...

BUF.

— ... Și trimite-l la un logoped bun...

— Șșmmmșșmbiet tâmpit.

— Hopa, am impresia că nici ție nu ți-ar strica unul.

BUF.

Gata cu împăcărilor în fața faimosului meu pui Boursin („ei?... nu crezi că ți-e mai bine aici, cu noi, decât cu minunatul tău Ltfrgzqan într-un cuib de alți găgăuți?“).

Gata cu săptămânile noastre de liniște, gata cu făcutul pieței sâmbăta dimineața, gata cu revistele *Gala* care zac prin toaletă, deschise la pagina cu horoscopul, gata cu artiștii de toate felurile care vor să ne facă să pricepem cârpele lui Boltanski, gata cu nopțile albe, gata cu toate xeroxurile pe care trebuia să i le recit lui Fanny, gata cu stresul zilelor în care se dădeau rezultatele, gata cu privirile crunte la vecina de dedesubt, gata cu cântecele lui Jeff Buckley, gata cu duminicile în care citeam benzi desenate, întinși pe mochetă, gata cu orgiile cu bomboane Haribo uitându-ne la *Sacrée soirée*, gata cu tubul de pastă de dinți lăsat mereu cu dopul nepus, ceea ce mă enervează la culme.

Gata și cu tinerețea mea.

Organizasem o cină festivă ca să sărbătorim examenele lui Fanny. Începea să se apropie de capătul tunelului...

— Of! Mai bine de zece ani... spunea ea zâmbind.

În jurul mesei joase se aflau internul ei (fără verighetă, lașul), (viitor jucător de golf la Marrakech, țin să amintesc), prietenele ei de la spital, printre care și faimoasa Laura, cu care surorile mele îmi făcuseră un număr incalculabil de planuri, unele mai trăsnite decât altele, sub pretextul că vorbise despre mine într-o zi cu un oarecare tremur în voce (of!... ce mai fusese și atunci când mi-au dat întâlnire la această faimoasă Laura, la o aniversare surpriză, și unde m-am trezit singur cu ea o seară întreagă, căutându-mi furios lentilele de contact prin mocheta din lână de capră în timp ce îmi păzeam fundul...).

Era acolo și Marc (și am profitat de ocazie ca să văd și eu ce înseamnă un „fund mișto“... bleah...).

Mai erau și prietenii lui Myriam, pe care nu-i văzusem niciodată.

Mă întrebam de unde naiba scotea niște ciudați ca ăștia, tipi tatuati de sus până jos și fete cocoțate pe tocuri imposibile, care râdeau de orice fleac și-și scuturau ceva ce le ținea loc de păr.

Mi-au spus:

— Cheamă-ți niște colegi, dacă vrei... Așa e, tu nu ne prezinți niciodată pe nimeni...

Și din motive întemeiate, fetelor... mă gândeam eu mai târziu, admirând flora și fauna care-mi mâncau alunele, lăfăindu-se pe canapeaua Cinna pe care mi-a făcut-o mama cadou când mi-am luat diploma de contabil, da, din motive întemeiate...

Era deja destul de târziu și eram toți cherceliți binișor când Myriam – plecată să caute o lumânare parfumată la mine în cameră – s-a întors cotcodăcind ca o curcă în călduri cu sutienul lui Sarah Briot între degetul mare și arătător.

Sfinte Dumnezeule.

Se poate spune că până aici mi-a fost.

— Ce naiba-i ăsta?!! Ia ascultă, Olivier, știai că la tine în cameră sunt accesoriile de sex-shop?...

Atâtea cât să-i dea gata pe toți tipii din Paris! Să nu-mi spui că nu știai!

Și iat-o lansată într-un show groaznic, de nestăpânit.

Se maimuțărește, mimează un striptease, se face că miroase chiloții, își ține respirația și cade pe spate.

Incontrolabilă.

Toți ceilalți se prăpădesc de râs. Chiar și campionul la golf.

— Prea bine. Ajunge, am zis. Dă-mi-l.

— Pentru cine e?... Întâi să ne spui pentru cine e... nu-i așa, oameni buni?

Și iată-i pe toți idioții ăia începând să fluiera cu degetele, să lovească paharele cu dinții și mai ales să-mi murdărească salonul!

— Și-ai văzut ce țâțe are?! Oho, pe puțin 95!!! urlă tembela asta de Laura.

— Carevasăzică nu ne plictisim... mi-a șoptit Fanny, făcând niște chestii obscene cu gura.

M-am ridicat. Mi-am luat cheile și haina și am trântit ușa.

BUF.

Am dormit la hotelul Ibis de lângă Versailles.

Nu, n-am dormit, m-am gândit.

Am petrecut o bună parte din noapte în picioare, cu fruntea lipită de geam, uitându-mă la Parcul Expozițiilor.

Ce nasol.

Dimineață deja mă hotărâsem. Nici măcar nu mi-era foame, dar mi-am comandat un mic-dejun copios.

M-am dus la Puces.

Foarte rar îmi fac timp pentru mine.

Eram ca un turist la Paris. Umblam cu mâinile în buzunare și miroseam a aftershave Nina Ricci for Men, pe care îl găsești în toate hotelurile Ibis din lume. Mi-ar fi plăcut să mă surprindă colega mea de serviciu pe o alee:

— O, Olivier!

— O, Sarah!

— Vai, Olivier, ce bine miroși...

— O, Sarah...

Stăteam la soare cu o bere în față la terasa de la Café des amis.

Eram în ziua de 16 iunie pe la prânz, era frumos și viața mea era la fel de frumoasă.

Mi-am cumpărat o cușcă de păsări ornată și plină de zorzoane din fier.

Tipul care mi-a vândut-o m-a asigurat că data din secolul al XIX-lea și că aparținuse unei familii sus-puse pentru că fusese găsită într-un hotel particular, intactă și blablabla și blablabla, și cum o s-o fixați?

Am vrut să-i spun: nu te obosi, bătrâne, puțin îmi pasă.

Când m-am întors, mirosea a curățenie de la o poștă.

Casa era lună. Nici un fir de praf. Cu același buchet pe masa din bucătărie și cu un bilețel: „Suntem la Jardin des Plantes. Pe diseară. Pupici“.

Aaaahhh!!! drăgălașelor...

Pentru cină o să vă pregătesc un pui Boursin de ne-ui-tat!

Așa, să aleg mai întâi vinul... și să-mi pun un șorț, bineînțeles.

Pentru desert, o prăjitură de griș cu mult rom. Fanny e moartă după ea.

Nu vreau să spun că ne-am luat în brațe, strângându-ne cu putere și dând din cap ca americanii. Mi-au zâmbit doar puțin când au ajuns în prag și pe chipul lor au înflorit toate floricelele din Jardin des Plantes.

A fost prima oară când nu mai eram chiar așa de grăbit să-mi fac bagajele. După nebunia din ajun nimeni nu mai avea chef să iasă și Mimi ne-a servit un ceai de mentă pe masa din bucătărie.

— Ce-i cu cușca asta? a întrebat Fanny.

— Am cumpărat-o azi-dimineață de la Puces, de la un tip care nu vinde decât cuști vechi. Îți place?

— Da.

— Ei bine, atunci e pentru voi.

— A, da? Mulțumim. Dar cu ce ocazie? Fiindcă suntem pline de tact și de delicatețe? a glumit Myriam, îndreptându-se spre balcon cu pachetul său de Craven.

— În amintirea mea. N-aveți decât să ziceți că pasărea și-a luat zborul...

— De ce spui asta?

— Pentru că plec, fetelor.

— Unde?

— Mă duc să stau în altă parte.

— Cu cine?

— Singur.

— Dar de ce? Din cauza celor petrecute ieri seară... te rog să mă ierți, știi, băusem prea mult și...

— Nu, nu, stai liniștită. N-are nici o legătură cu tine.

Fanny părea cătrănită rău și mi-era greu să o privesc în față.

— Ți s-a acrit de noi?

— Nu-i vorba de asta.

— Și atunci de ce?

Simțeam că ochii i se umpleau de lacrimi.

Myriam se postase între masă și fereastră cu țigara-n bot, atârând trist.

— Hei, Olivier, ce se-ntâmplă?

— Sunt îndrăgostit.

Nu puteai să ne spui, cretinule?

Și de ce nu ne-ai prezentat-o? Ce? Ți-e frică să n-o expediem? Ce puțin ne cunoști... Ce, nu-i așa? Ne cunoști bine... poftim?

Cum o cheamă?

E drăguță? Da? Of...

Ce? Aproape că nu i-ai vorbit niciodată și te muți din cauza ei? Nu crezi că pui căruța înaintea boilor? Pui și tu căruța unde poți...

Când o să-i vorbești? Într-o zi. Bine, înțeleg, munca... Are umor? A, cu atât mai bine, cu atât mai bine.

O iubești cu adevărat? Nu vrei să-mi spui? Te enervăm?

Trebuie să ne spui imediat totul.

O să ne chemi și pe noi la nuntă? Doar dacă promitem că vom fi cuminți?

Cine o să mă mai consoleze când o să fiu morcovită?

Iar cu mine cine o să mai repete cursurile de anato?

Cine o să ne mai răsfete de acum înainte?

E chiar așa de drăguță cum zici?

O să-i faci și ei pui Boursin?

Știi, o să ne fie dor de tine.

Am fost uimit cât de puține lucruri am luat. Închiriasem o furgonetă de la Kiloutou și a fost suficient un singur drum.

Nu știam dacă trebuia să o iau ca pe ceva bun, de genul iată, amice, dovada că nu prea ești legat de lumea asta, sau ca pe ceva rău, de genul privește: treizeci de ani în curând și unsprezece cutii în care îți încap tot ce ai... Nu-i foarte greu, nu-i așa?

Înainte de a pleca, am stat pentru ultima oară în bucătărie.

Primele săptămâni am dormit pe o saltea direct pe jos. Citisem într-o revistă că face bine la spate.

După șaptesprezece zile, m-am dus la Ikea: mă durea prea tare spatele.

Dumnezeu știe că am întors problema pe toate părțile. Ba chiar am desenat și niște schițe pe o hârtie cu pătrățele.

Vânzătoarea gândea și ea ca mine: într-o locuință așa de „modestă“ și atât de prost întreținută (ai fi zis că am închiriat trei chichinețe...), cel mai bun lucru ar fi o canapea extensibilă.

Iar cea mai ieftină e un clic-clac.

Să luăm atunci clic-clacul.

Mi-am cumpărat și un set de bucătărie (șaizeci și cinci de piese pentru 399 franci, cu storcător de fructe și răzătoare de brânză incluse în ofertă), lumânări (nu se știe niciodată...), un pled (nu știu, mi s-a părut șic să cumpăr un pled), o veioză (ceva normal), un preș (prevăzător), etajere (neapărat), o plantă verde (o să mai vedem ce facem cu ea...) și mii de alte chestii (politica magazinului).

*

Myriam și Fanny îmi lăseau mereu pe robot mesaje de genul: Țââârr „Cum se aprinde cuptorul?“ țâârrr „Am aprins cuptorul, dar acum nu știm cum se schimbă o siguranță, că a sărit una...“ țââârr „Am vrut să facem ce ne-ai spus, dar unde e lanterna?...“ țâârrr „Hei, care e numărul de la pompieri?“ țâârrr...

Cred că mai și exagerau puțin, dar, ca toți cei care trăiesc singuri, m-am obișnuit să pândesc să văd aprinzându-se luminița roșie a mesajelor, când mă întorceam seara acasă.

Și cred că toți fac așa.

Și deodată viața se precipită într-un mod neașteptat.

Iar când pierd controlul, am tendința să intru-n panică, ce tâmpenie.

Ce înseamnă „să pierzi controlul situației“?

E foarte simplu. Înseamnă să vină Sarah Briot într-o dimineață în încăperea în care îți câștigi existența cu sudoarea frunții și să se așeze pe marginea biroului, trăgându-și de fustă.

Și-ți spune:

— Sunt murdari ochelarii tăi, nu-i așa?

Și scoate de sub fustă o bucățică de cârpă roz cu care îți șterge ochelarii ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Atunci ți se scoală așa de tare, că ai putea să ridici masa (cu puțin antrenament, firește).

— Așadar... înțeleg că te-ai mutat?

— Da, acum vreo cincisprezece zile.

(Ffffff respiră... o să fie bine.)

— Unde stai acum?

— În arondismentul zece.

— Ah! ce chestie! Și eu la fel.

— A, da?!

— O să luăm metroul împreună...

(Întotdeauna există un început.)

— Păi, și nu dai și tu de băut de casă nouă sau ceva de genul ăsta?

— Ba da, ba da! Bineînțeles!

(Prima veste bună.)

— Când?

— Ei bine, încă nu știu... În dimineața asta abia mi-au adus ultimele mobile, așa că...

— De ce nu în seara asta?

— În seara asta? A, nu, astă-seară nu se poate. Cu toată dezordinea asta... și... nici n-am apucat să chem pe nimeni...

— Poți să mă inviți doar pe mine. Pentru că puțin îmi pasă de dezordine, nu poate fi mai rău ca la mine!...

— A... bine... bine, dacă vrei tu. Dar nu prea devreme!

— Foarte bine. Așa o să am și eu timp să trec pe la mine să mă schimb. La nouă e bine?

— Ora nouă, perfect.

Iată ce numesc eu „a pierde controlul situației“.

Am plecat devreme și pentru prima oară în viața mea nu mi-am făcut ordine pe birou înainte de a stinge lumina.

Portăreasa mă pândea, da, v-au adus mobilele, dar ce bătaie de cap cu canapeaua, ca s-o urce toate cele șase etaje!

Mulțumesc, doamnă Rodriguez, mulțumesc. (N-o să uit niciodată eforturile dumneavoastră...)

Trei chichinețe mici în formă de câmp de luptă pot fi totuși plăcute...

*

Să pui băutura la rece, să încălzești friptura stropită cu vin la foc potrivit, mai treacămeargă... să deschizi sticlele, să întinzi o masă de joc, să cobori fuga la arab ca să iei șervețele și o sticlă de Badoit, să pregătești cafeaua, să faci duș, să te parfumezi (Eau Sauvage), să-ți cureți urechile, să găsești o cămașă nu foarte șifonată, să micșorezi lumina în cameră, să scoți telefonul din priză, să pui muzică (albumul *Pirates* de Rickie Lee Jones, totul e posibil acolo...) (dar nu prea tare), să aranjezi pledul, să aprinzi lumânările (hopa!), să inspire, să expiri, să nu te mai uiți în oglindă.

Și prezervativele? (În sertarul de la noptieră, nu sunt cumva prea aproape?... și în baie, nu sunt prea departe...)

Ding-dong.

Se poate spune într-adevăr că stăpânesc situația?

Sarah Briot a venit la mine. Frumoasă ca o zână.

Mai târziu, seara, după ce râseserăm bine, mâncaserăm bine și lăsaserăm plutind între noi o tăcere visătoare, era clar că Sarah Briot o să-și petreacă noaptea în brațele mele.

Numai că mi-a fost întotdeauna greu să iau anumite decizii, iar acum *chiar* era momentul să las paharul deoparte și să fac ceva.

Ca și cum soția lui Roger Rabbit s-ar afla lângă tine, iar tu te-ai gândi la cu totul altceva.

Vorbea despre nu știu ce și mă privea cu coada ochiului.

Și deodată... deodată... m-am gândit la canapeaua pe care stăteam.

Începeam să mă întreb cu adevărat, profund și metodic, cum se deschide un clic-clac.

Mă gândeam că lucrul cel mai bun ar fi să încep s-o sărut năvalnic, după care s-o împing pe spate cu dibăcie, ca să se întindă fără alte incidente...

Da, dar după aia... cum o să fac cu clic-clacul?

Mă și vedeam gata să mă enervez din cauza vreunui arc în timp ce limba ei îmi gădila amigdalele și mâinile căutau cureaua...

În fine... deocamdată nu prea era cazul... începea chiar să mascheze începutul unui căscat...

Vorbești de Don Juan. Ce porcărie.

Și atunci mi-am amintit de surorile mele, râdeam gândindu-mă la cele două scorpii. S-ar fi distrat de minune dacă m-ar fi văzut în clipa aceasta cu coapsa acestei Miss Univers lipită de coapsa mea și cu grijile mele amărâte – cum să desfac o canapea de la Ikea.

Chiar atunci Sarah Briot s-a întors spre mine și mi-a zis:

— Ești tare dulce când zâmbești.

Sărutându-mă.

Și atunci, chiar în clipa aceea, cu 54 de kile de feminitate, de dulceață și de mângâieri pe genunchi, am închis ochii, mi-am lăsat capul pe spate și am gândit cu voce tare: „Mulțumesc, fetelor“.

1. Cuvânt compus din *merde* – „rahat“ și participiul trecut de la *chier*, „a defeca“ (fr.) (n. trad.).

Epilog

— Marguerite! Când mâncăm?

— Ia mai scutește-mă.

De când scriu povestiri, soțul meu mă strigă Marguerite, bătându-mă ușor peste fund, iar pe la petreceri spune că în curând nu o să mai lucreze, grație drepturilor mele de autor:

— Stai puțin... eu?! Nici o problemă, aștept doar să se întâmple și o să-mi iau copiii de la școală într-un Jaguar XK8. Se știe... sigur că va trebui să-i masez umerii din când în când și să-i suport micile crize existențiale, dar bine... mașina?... va fi un coupé verde închis.

Delirează pe chestia asta, iar ceilalți nu mai știu ce să creadă.

Îmi spun pe tonul cu care ar vorbi de o boală transmisibilă sexual:

— E adevărat, chiar scrii?

Ridic din umeri, închinând paharul pentru stăpânul casei. Mormăi că nu, nu contează, e o nimica toată. Iar gură-spartă ăsta cu care m-am măritat într-un moment de slăbiciune aruncă bomba:

— Cum... nu v-a spus? Dovlecelule, nu le-ai spus ce premiu ai câștigat la Saint-Quentin? Ehei!... zece mii de parale nu-i de ici, de colo!!!... Două seri în fața calculatorului pe care și l-a luat cu cinci sute de franci de la o vânzare de caritate și uite cum au picat zece mii!... Se poate ceva mai frumos de-atât? Și asta ca să nu mai pomenesc și de celelalte premii... nu-i așa, dovlecico, să fim modești.

E foarte adevărat că în momentele acelea îmi vine să-l omor.

Dar n-o s-o fac.

În primul rând pentru că are optzeci și două de kile (el spune optzeci din pură cochetărie) și apoi fiindcă are dreptate.

Are dreptate, ce-o să se întâmple dacă o să ajung să cred prea mult în chestia asta?

Îmi las serviciul? O să ajung în sfârșit să-i spun câteva colegei Micheline? O să-mi cumpăr un carnetel din piele de cloșcă în care o să-mi iau notițe pentru mai târziu? O să mă simt atât de singură, atât de departe, atât de aproape, atât de *diferită*? O să mă reculeg la mormântul lui Chateaubriand? O să-i spun: „nu în seara asta, te rog, am capul țândări“? Voi uita de ora dădacei fiindcă voi avea nu știu ce capitol de terminat?

Trebuie să-i vedeți pe copii la dădacă, începând de la cinci și jumătate. Sunați la ușă, se reped emoționați, cu inimioara bătând puternic, cel care vă deschide e dezamăgit când vă vede fiindcă n-ați venit acolo pentru el, dar odată trecut primul moment de mâhnire (gura schimonosită, umerii căzuți și poponețul trântit pe jos), iată-l întorcându-se spre copilul dumneavoastră (care e chiar în spatele lui) și țipându-i:

— LOUIS, E MAMA TA!!!!

După care auziți:

— Pei, mda... știu.

*

Dar pe Marguerite o obosesc toate sclifoselile astea.

Vrea să se liniștească. Dacă tot e să meargă la Combours, măcar s-o știe imediat.

A ales câteva povestiri (două nopți albe), le-a scos la imprimanta ei rablagită (mai mult de trei ore ca să scoată o sută treizeci și patru de pagini!), și-a strâns foile la piept, și s-a dus cu ele la xeroxul de lângă facultatea de drept. A stat la coadă după studentele gălăgioase, cocoțate pe tocuri (Marguerite s-a simțit atunci ștearsă și bătrână).

Vânzătoarea a zis:

— Învelitoare albă sau neagră?

Și iat-o frământându-se din nou (albă? pare cam plată, nu?... dar neagră, dă aerul cuiva prea sigur de sine, ceva de genul teză de doctorat, nu-i așa?... al naibii să fie).

Până la urmă tinerica își pierde răbdarea:

— Ce e asta, mai exact?

— Povestiri...

— Povestiri¹ despre ce?

— A, nu, nu e vorba de știrile din ziare, nu, e vorba de povestiri literare, înțelegeți?... Unele pe care le trimit la o editură...

— ...???... Aha... păi asta nu ne spune și ce culoare ar trebui să aibă învelitoarea.

— Puneți ce credeți dumneavoastră că e mai bine, am încredere (*alea jacta est*).

— Bine. În cazul ăsta, vă pun turcoaz, fiindcă în momentul ăsta le dăm cu reducere: 30 de franci în loc de 35... (O învelitoare turcoaz pe biroul șic al unui editor elegant de pe malul stâng... ups!)

— Bine, turcoaz să fie (nu contrazice Destinul, fata mea).

Cealaltă a ridicat capacul de pe copiatorul Rank Xerox și manevrează foile ca pe niște copii obișnuite de drept civil și uite cum întoarce teancul pe toate părțile, cum îndoiaie colțul foilor.

Artista suferă în tăcere.

Luându-și mărunțișul, își ia și țigara pe care o lăsase pe masă întrebând:

— Și despre ce e vorba aici?

— Despre tot.

— Aha...

— ...

— ...

— Dar mai ales despre dragoste.

— Hm?

Cumpără un plic superb din hârtie kraft. Cel mai solid, cel mai frumos, cel mai scump, cu colțurile întărite și cu închidere inatacabilă. Rolls-ul plicurilor.

Se duce la poștă, cere timbre de colecție, cele mai frumoase, unele care reprezintă tablouri de artă modernă. Le linge cu dragoste, le lipește cu delicatețe, urează plicului toate cele bune, îl binecuvântează, face deasupra semnul crucii și alte câteva incantații care trebuie să rămână secrete.

Se apropie de fanta sub care scrie „Numai Paris și suburbia“, își sărută comoara pentru ultima oară, închide ochii și îi dă drumul.

În fața poștei este un bar. Se duce și comandă un calvados. Nu prea îi place, dar, în fine, asta e soarta ei, de artistă blestemată să muncească. Își aprinde o țigară și, începând din acel moment, se poate spune că așteaptă.

*

N-am spus nimănui nimic.

— Ei? Ce faci cu cheia de la cutia de scrisori în tigaie?

— Nimic.

— Ei? Ce faci cu toate reclamele astea la Castorama în mână?

— Nimic.

— Ei? Ce faci cu geanta poștașului?

— Ți-am zis că nimic!...

— Ia stai puțin... te-ai îndrăgostit cumva de el sau ce?!

Nu. N-am spus nimic. Dacă mă vezi răspunzând: „Aștept răspunsul unui editor“, rușine să-mi fie. În sfârșit... e o nebunie ce reclame trimit ăștia acum, absolut orice.

*

Și mai e și serviciul, și mai e și Micheline cu unghiile ei false prost lipite, și mai trebuie să sosească și mușcatele, și casetele Walt Disney, trenulețul electric, prima vizită la pediatru din

perioada asta, câinele căruia îi cade părul și *Eureka Street*, unde poți măsura tot ce nu se poate măsura, și cinematograful, prietenii de familie și multe alte emoții (dar nu mare lucru în comparație cu *Eureka Street*, e-adevărat).

Marguerite a noastră s-a resemnat să hiberneze.

*

Trei luni mai târziu.

ALELUIA!

ALELUIA! ALELU-U-U-U-U-U-IA!

A venit.

Scrisoarea.

E foarte ușoară.

Mi-o strecor pe sub pulover și o chem pe Kiki:

„Kiiiiikiiiiiii!!!“

O s-o citesc singură, în liniște și reculegere, în păduricea de alături, care servește drept budă tuturor câinilor din cartier. (Observați că în astfel de momente rămân lucidă.)

„Doamna blablabla, cu mare interes blablabla, și iată de ce blablabla, ne-am bucura să vă întâlnim blablabla, dacă aveți amabilitatea să contactați secretariatul blablabla, în speranța că blablabla, stimată doamnă, blablabla...“

Savurez.

Savurez.

Savurez.

Răzbunarea lui Marguerite a sosit.

— Dragă? Când mâncăm?

— ???... Ce mă întrebi pe mine? Ce se întâmplă?

— Nu, nimic, numai că nu o să mai am timp și de bucătărie cu toate scrisorile astea de la admiratori la care va trebui să răspund, ca să nu mai vorbesc de festivaluri, de saloane, de târguri de carte, de toate drumurile în Franța și mai știu eu unde... Of, Doamne. Și da, o să urmeze vizita periodică la manichiuristă, fiindcă știi, în timpul ședințelor de autografe e foarte important să ai mâinile impecabile... e de necrezut cum o iau razna oamenii pe tema asta...

— Ce tot îndrugi acolo?

Marguerite lasă să-i „scape“ scrisoarea de la editorul elegant de pe malul stâng pe burta revărsată a soțului, care citește anunțurile din *Auto Plus*.

— Hei, ia așteaptă! Unde te duci?

— Nu-i nimic, nu lipsesc mult. Vreau să-i zic ceva lui Micheline. Fă-te frumos, în seara asta te scot la l’Aigle Noir...

— La l’Aigle Noir???

— Da. Presupun că acolo și-ar fi dus Marguerite iubitul...

— Care iubit?

— Offf, hai, las-o baltă... Habar n-ai de nimic din lumea literară.

*

Așa că am luat contact cu secretariatul. Un contact foarte bun, cred, pentru că tânăra de acolo a fost mai mult decât încântătoare.

Poate pentru că avea un post-it roz fosforescent lipit în fața ochilor: „Dacă sună A.G., să fii FOARTE drăguță!“ subliniat de două ori.

Poate...

Dragii de ei, or fi crezând probabil că mi-am trimis povestirile și altora... le e teamă să nu le-o ia alții înainte. Un alt editor și mai elegant, situat într-o stradă și mai șic de pe malul stâng, cu o secretară și mai fermecătoare la telefon, cu un funduleț și mai drăgălaș.

O, nu, ar fi prea nedrept pentru ei.

Îți dai seama ce dezastru ar fi dacă mi-aș fi pus toate astea într-o altă învelitoare pentru că Roboțica nu avea post-it-ul roz-fosforescent în fața ochilor?

Nici nu îndrăznesc să mă gândesc.

Întâlnirea e fixată peste o săptămână. (Și așa ne-am lungit cam mult.)

Au trecut primele sâcâieli materiale: să-ți iei o după-amiază liberă (Micheline, nu o să fiu aici mâine!); să-ți lași copiii nu pe oriunde, ci într-un loc unde se vor simți bine; să-l anunți pe iubi:

— Mâine mă duc la Paris.

— De ce?

— Afaceri.

— E o întâlnire galantă?

— Ceva de genul.

— Cu cine?

— Poștașul.

— A! ar fi trebuit să-mi dau seama...

... A urmat singura problemă cu adevărat importantă: cum mă îmbrac?

Gen adevărată viitoare scriitoare, fără nici o eleganță, fiindcă viața adevărată e în altă parte. Nu mă iubiți pentru sânii mei mari; iubiți-mă pentru curajul meu nemaivăzut.

Gen adevărată viitoare născătoare de bestselleruri pe bandă, pentru că viața adevărată e aici. Nu mă iubiți pentru talentul meu. Iubiți-mă pentru numărul de pagini.

Gen devoratoare de bărbați eleganți de pe malul stâng, a se consuma imediat, pentru că adevărata viață se află pe biroul dumneavoastră. Nu mă iubiți pentru manuscrisul meu, iubiți-mă pentru minunatul meu curaj.

Hei, Atala, calmează-te.

De fapt, sunt stresată, într-o zi ca asta n-ar trebui să mă gândesc la jocul de picioare sau la cum o să-mi pierd un ciorap pe covor. Cu siguranță, asta e ziua cea mai importantă din biata mea existență, doar n-o să compromit totul cu o ținută evident irezistibilă, dar jenantă.

(Ei bine, da! mini minifusta e o ținută jenantă.)

O să mă duc în blugi. Nici mai mult, nici mai puțin. Bătrânii mei 501, vechi de 10 ani, retro, *stone washed*, cu niturile învelite în piele și eticheta roșie de pe fesa dreaptă, cei care mi-au luat forma și mirosul. Prietenii mei.

Totuși am emoții când mă gândesc la acest bărbat elegant și sclipitor care e gata să-mi croiască viitorul cu mâinile lui fine (îl editează? nu-l editează?), blugii sunt cam țepeni, e-adevărat.

Of... ce de griji, ce de griji.

Bine, am hotărât. În blugi, dar cu o lenjerie de-ți pică fața.

Da, dar pe asta nu o s-o vadă nimeni, o să ziceți... Hm, hm, hm, nu-mi spuneți mie, nu poți ajunge la o Foarte Înaltă Funcție de Editor fără să ai un har special în a detecta lenjerie fină, aceea aproape invizibilă.

Nu, bărbații ăștia știu.

Știu dacă femeia din fața lor poartă ceva de bumbac până la buric sau un slip Monoprix roz, deformat, sau una dintre nebuniile alea mici care le fac pe femei să roșească (prețul plătit de ele), iar pe bărbați să pălească (prețul plătit de ei).

Evident că ei știu.

Așa că pot să vă spun, mi-am luat tot pachetul (plătibil în două rate), am luat un set chiloți și

sutien-cupă, ceva halucinant.

O, Dumnezeuule...

Supercroială, supermaterial, superfason, totul din mătase ivorie, cu dantelă Calais, făcută de mâna micuțelor lucrătoare *françaises*, vă rog frumos, dulci, sexoase, prețioase, moi, de neuitat, genul de lucruri care ți se topesc în gură, nu în mână.

Destin, iată-mă.

Privindu-mă în oglinda magazinului (șarlatanii, au lumini speciale care te fac să pari subțire și bronzată, aceleași lumini care sunt deasupra peștilor morți din magazinele de lux), mi-am spus pentru prima oară de când există Marguerite:

„Ei bine, nu-mi pare rău de timpul în care-mi rodeam unghiile și făceam eczeme în fața ecranului minuscul al calculatorului meu. O, nu! Toate astea, toate aceste brațe de fier pe care le folosesc împotriva fricii și a lipsei de încredere în mine, toate aceste cruste de pe capul meu și toate acele lucruri pe care le-am pierdut sau uitat fiindcă, de exemplu, mă gândeam la *Clic-Clac*, ei bine, nu-mi pare rău de nimic“.

Nu pot să știu exact cât m-au costat lucrurile astea decât dacă iau în considerare, *politically correct*, jocul de bridge al soțului meu, asigurarea mașinii, creșterea salariului minim și tot restul, dar aș risca să șochez. Totuși, să știți că e ceva năucitor; și pentru că lucrurile acestea atârnă destul de mult în balanță, să nu mai vorbim și de prețul la kilogram.

În fine, nu poți să faci ceva din nimic, muștele nu se prind cu oțet și nu poți fi editat dacă nu plătești puțin cu ceva din tine însuți, nu-i așa?

*

Iată-mă. Arondismentul 6, Paris. Cartierul în care ne întâlnim, atât scriitori, cât și editori. În inima vieții.

Încep să cedez.

Mă doare burta, mă doare ficatul, mă dor picioarele, transpir cu picături mari, iar chiloții care au costat **** de lovele îmi intră în fund.

Grozav tablou. N-am ce zice.

Mă rătăcesc, nu scrie nicăieri numele străzii, sunt galerii de artă africană în toate părțile și nimic nu seamănă mai mult cu o mască africană decât o altă mască africană. Încep să urăsc arta africană.

Până la urmă găsesc.

Trebuie să aștept.

Cred că o să leșin, respir cum ne-au învățat pentru naștere. Hai... cal... mea... ză... -te...

Stai dreaptă. Observă. Întotdeauna poate fi util. Inspiră. Expiră.

— Vă simțiți bine?

— Ăăă... da, da... mi-e bine.

— *Domnul* a plecat la o întâlnire, dar nu o să mai stea mult, n-ar trebui să întârzie...

— ...

— Doriți o cafea?

— Nu, mulțumesc. (Hei, Roboțico, nu vezi că-mi vine să vărs? Ajută-mă, Roboțico, dă-mi o palmă, o găleată cu apă, un lighean, un Spasfon, un pahar de cola rece... orice. Te implor.)

Un zâmbet. Îmi zâmbește.

*

În realitate, era vorba de pură curiozitate. Nimic mai mult.

Voia să mă vadă. Voia să vadă ce față am. Cu ce semăn.

Atâta tot.

Nu o să mai povestesc întâlnirea. Acum îmi îngrijesc eczema cu un gudron aproape pur și nu e cazul să mai adaug nimic având în vedere culoarea. Așa că nu mai povestesc nimic.

Ei bine, fie, puțin: la un moment dat, motanul (pentru mai multe detalii a se vedea *Lucifer în Cenușăreasa*), care-l privea pe șoarece zbatându-se în ghearele lui, motanul care se distra „... ce provincială e, totuși...“, motanul ăsta care trăgea de timp a debitat într-un sfârșit:

— Uitați ce este, nu trec peste faptul că în manuscrisul dumneavoastră sunt lucruri interesante, că aveți un anumit stil, dar (apoi urmează o serie de considerații despre oamenii care scriu, în general, și despre dificultatea meseriei de editor, în particular)... nu putem, în stadiul actual al lucrurilor și din motive pe care le înțelegeți cu ușurință, să vă publicăm manuscrisul. Dar, în schimb, țin să vă urmăresc îndeaproape munca și să știți că-i voi acorda întotdeauna cea mai mare atenție. Cam asta e tot.

Asta e tot.

Fir-ar să fie.

Rămân așezată. Nu mai e nimic de spus.

Se ridică (gesturi ample și superbe), se îndreaptă spre mine, dă să-mi strângă mâna... Nevăzând nici o reacție din partea mea, îmi întinde mâna... Nevăzând nici o reacție din partea mea, îmi ia mâna în mâna lui... Nevăzând nici o...

— Ce se întâmplă? Haideti, nu fiți așa supărată, știți, e rarism să fii publicat de la primul manuscris. Știți, am încredere în dumneavoastră. Simt că o să facem lucruri mari împreună. Și chiar nu vă ascund, contez pe dumneavoastră.

Hei, oprește-ți carul, Ben-Hur. Vezi doar că sunt înțepenită.

— Uitați ce e, îmi pare foarte rău. Nu știu ce mi s-a întâmplat, dar nu pot să mă ridic. E ca și cum nu mai am putere deloc. E o tâmpenie.

— Vi se întâmplă des?

— Nu. E prima dată.

— Sunteți bolnavă?

— Nu. În fine, puțin, dar e vorba de altceva.

— Mișcați degetele să văd.

— Nu reușesc.

— Sunteți sigură???

— Păi... da.

Lung schimb de priviri contrariate.

— (enervat) O faceți dinadins sau ce?

— (foarte enervată) Bineînțeles că nu, ce vă închipuiți!!!

— Vreți să chem un doctor?

— Nu, nu, o să treacă.

— Da, știți, problema e că mai am și alte întâlniri... Nu puteți să rămâneți aici.

— ...

— Mai încercați.

— Nimic.

— Dar ce e prostia asta!

— Nu știu... ce vreți să vă spun?... Poate e o criză de artroză sau ceva, din cauza unei emoții prea puternice.

— Dacă vă spun: „Bine, fie, vă editez...” vă ridicați?

— Sigur că nu. Drept cine mă luați? Par chiar așa de cretină?

— Nu, dar dacă vreau într-adevăr să vă public?

— În primul rând că nu v-aș crede... dar ia stați puțin, doar n-am venit să vă cer mila, sunt paralizată, înțelegeți diferența?

— (scărpinându-și mutra cu mâinile fine) Și asta trebuia să mi se întâmple tocmai mie, Dumnezeu...

— ...

— (uitându-se la ceas) Ascultați, deocamdată o să vă mut de aici, fiindcă am neapărat nevoie de birou...

Și deodată mă simt împinsă în hol, ca și cum aș fi fost într-un scaun cu rotile, numai că nu eram în așa ceva, ceea ce pentru el era probabil o diferență uriașă... mă așez mai bine în fotoliu.

Ți-o iei, prietene. Ți-o iei.

*

— Acum vreți o cafea?

— Da. Cu plăcere. Sunteți drăguță.

— Sunteți sigură că nu vreți să chem un medic?

— Nu, nu, mulțumesc. O să-mi treacă, așa cum a venit.

— Sunteți prea încordată.

— Știu.

Roboțica n-a avut niciodată post-it-ul roz lipit pe telefon. A fost drăguță cu mine data trecută pentru că într-adevăr *este* o fată drăguță.

Nu am pierdut chiar totul astăzi.

E adevărat. Nu avem prea des ocazia să ne uităm pentru mult timp la o fată ca ea.

Îmi place vocea ei.

Din când în când, îmi face mici semne, ca să mă simt mai puțin singură.

Și apoi calculatoarele au tăcut, roboții telefoanelor au început să funcționeze, lămpile s-au stins și locurile s-au golit.

Îi vedeam pe toți cum pleacă, unul câte unul, și toți credeau că stăteam acolo fiindcă aveam întâlnire. Mie-mi spui?

În sfârșit, Barbă-Albastră a ieșit din peștera lui de torturat scriitorăși.

— Sunteți tot aici?

— ...

— Dar ce vreți să fac cu dumneavoastră?

— Nu știu.

— Atunci știu eu. O să chem salvarea sau pompierii și ei or să vă scoată de-aici în următoarele cinci minute! Sper totuși că nu aveți de gând să dormiți aici.

— Nu, nu chemați pe nimeni, vă rog... O să fie bine... Simt asta...

— Desigur, dar trebuie să închid, sper că înțelegeți, nu-i așa?

— Duceți-mă pe trotuar.

Îți închipui că nu m-a coborât el. A strigat doi paznici care erau prin zonă. Doi tipi mari și frumoși, sclavi tatuați pentru lectica mea.

Au apucat fiecare de un mâner și m-au depus cu delicatețe în fața clădirii.

Prea drăguți.

Ex-viitorul meu editor, acest bărbat delicat care contează pe mine pentru viitor, m-a salutat cu toată grația.

S-a îndepărtat, întorcându-se de mai multe ori, scuturând capul ca pentru a se trezi dintr-un vis urât în care nu credea cu adevărat.

Cel puțin, o să aibă ce povesti la cină.

Soția va fi fericită. Nu o să-i împuie capul și în seara asta cu criza de la editură.

*

Pentru prima oară pe ziua de azi, mă simțeam bine.

Mă uitam la picolii de la restaurantul din față, care se agitau în jurul fețelor de masă, erau foarte stilați (ca povestirile mele, mă gândeam eu, în glumă) mai ales unul dintre ei, pe care-l fixam cu insistență.

Exact genul de *french garçon de café*, care dă cu totul peste cap sistemul hormonal al americancelor grășane în Reebok.

Am fumat o țigară absolut minunată, pufăind ușor și uitându-mă la trecători.

Aproape fericirea (cu excepția câtorva detalii, printre care prezența unui ceas public în dreapta mea care duhnea a pipi de câine).

Cât oi fi stat acolo să-mi contemplan dezastrul?

Nu știu.

Restaurantul era aproape plin și se puteau vedea cupluri stând la masă, râzând în timp ce beau vin roșu.

Nu puteam să nu mă gândesc:

... poate că într-o altă viață, editorul meu m-ar fi adus să mănânc aici „fiindcă e practic“, m-ar fi făcut să râd și mi-ar fi propus un vin mult mai bun decât acel Coteaux de Provence... m-ar fi zorit să termin romanul ăsta „incredibil de matur pentru o tânără de vârsta dumneavoastră...“ Apoi m-ar fi luat de braț și m-ar fi condus la o stație de taxiuri. M-ar fi vrăjit puțin...

... într-o altă viață, cu siguranță.

*

Bine, bine... nu s-a terminat totul, Marguerite, dar am de călcat rufele care mă așteaptă acasă...

M-am ridicat dintr-odată și m-am dus spre o tânără splendidă așezată pe soclul unei statui a lui Auguste Comte.

Priviți-o.

Frumoasă, senzuală, rasată, cu picioare ireproșabile și glezne foarte fine, nasul ridicat, fruntea bombată, alură războinică și mândră.

Acoperită cu sfori și tatuaje.

Buzele și unghiile pictate în negru.

O față uluitoare.

Arunca din când în când priviri enervate spre strada alăturată. Cred că îi întârzia iubitul.

I-am întins manuscrisul:

— Poftim, i-am spus, un cadou. Ca să vă pară timpul mai scurt.

Cred că mi-a mulțumit, dar nu sunt sigură, fiindcă nu era franțuzoaică!... Încurcată de acest mic detaliu, era să-mi iau înapoi minunatul dar... în definitiv, la ce bun, mi-am spus îndepărtându-mă; eram mai degrabă mulțumită.

Manuscrisul meu se afla de azi înainte în mâinile celei mai frumoase fete din lume.

Asta mă consola.

Puțin.

1. Joc de cuvinte produs de confuzia *nouvelles* – „noutăți“ și *nouvelles* – „nuvele“, „povestiri“ (fr.) (n. trad.).